

ФАБИАН ЛЕНК

ЗАГАДКАТА НА ОРАКУЛА

Част 6 от „Детективи с машина на времето“

Превод от немски: Ирена Патулова, 2008

chitanka.info

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус — (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

СВЯТ БЕЗ СВЕТИНА

Юлиан затвори очи. Защо изобщо се остави да го уговорят, защо изобщо се качи в това возило, бясно устремено към безкрайното синьо небе над Зибентан? Сега вече няма връщане назад. Една масивна дъга от метал го приковаваше към мястото му. Ръцете на Юлиан се бяха вкопчили здраво в нея. Вагончето трополеше по някаква неравност и вятърът пилееше косата му. Юлиан преглътна.

— Колко ясно се вижда! — извика Ким, която седеше до него във влакчето.

Юлиан кимна напрегнато.

— Отвори очи, Юлиан. Виж каква красива гледка — Зибентан е като на длан! — не спираше Ким. — Обичам да се возя на това влакче!

— Аз също — изрева Леон, седнал зад тях. — Сега сме на най-високото!

Юлиан се осмели да отвори едно око. Пред него се простираше увеселителният парк с виенското колело и водната пързалка, за момент се мярнаха старият манастир „Свети Бартоломей“ и крепостната стена, после видя училището, игрището и плувния басейн... Влакчето внезапно полетя надолу, като в бездна. Юлиан изкрещя, причерня му от скоростта, с която влакчето се устреми към една падина. Но ето че отново се заизкачва нагоре, към поредния стоманен връх, и Юлиан можеше да се закълне, че когато стигне най-високата точка, влакчето ще се откъсне и ще прелети през виенското колело, също като тигър през обръч. Но влакчето рязко зави, завъртя се по спирала около себе си, излетя към следващото възвишение и направи лупинг. След това измина малка отсечка и пак направи рязък завой, квадратите на къщичките потънаха зад завоя. Чу се пронизителен писък и влакчето удари спиращи така внезапно, че главата на Юлиан отлетя напред. Най-накрая адският влак спря, изпусна парата със съскане и Юлиан вече можеше да вдигне предпазната дъга. Той пое дълбоко дъх и изскочи от вагончето.

— Още веднъж! — радостно извика Леон.

Юлиан попипа челото си:

— О, не, на мен ми стига — беше доволен, че се е отървал невредим и за нищо на света не би се качил още веднъж. — А и нямам пари — добави той.

— Както и аз — обади се и Ким. — Тъпо е, че влакчето е толкова скъпо!

Тримата приятели се заразхождаха из панаира, който всяка година през юни идваше в средновековното градче Зибентан. От една сергия Ким си купи захарен памук, Юлиан — райска ябълка, а Леон — банан, покрит с шоколад.

— Вижте! — Ким посочи малък фургон, боядисан в тъмносиньо и украсен с кристално кълбо. Беше се сгушил между една блестяща количка от картинга и огромен шарен павилион. Над вратата му имаше табела, написана със златни букви: „Погледнете в бъдещето — обърнете се към Фатима“.

— Гадателка — изсмя се Леон. — Някой, дето вижда в бъдещето или чете по ръката ти. Има ли още такива неща...

— Защо не? — отвърна му Ким. — Само че изглежда доста старомодно.

— Ама кой вярва в такива работи? — зачуди се Леон.

Точно в този момент едно момиче изкачи четирите стъпала на фургона и почука на вратата. Ким погледна предизвикателно Леон — „Ето, виждаш ли?“, но Леон само поклати глава и отхапа от банана.

— Някога гадателството се ценяло много високо — намеси се Юлиан. — Помислете само за Делфийския оракул в Древна Гърция.

Леон поклати глава пренебрежително:

— Със сигурност е било шарлатанство, както и днес.

— Не е така, дори и кралете се доверявали на мъдростта на оракулите^[1].

Ким погледна към Юлиан с любопитство:

— Наистина ли?

— Разбира се! Някъде четох, че дори Александър Велики^[2] е ходил да се съветва с Делфийския оракул.

Леон невярващо завъртя очи:

— Едва ли! Александър Македонски е бил не само велик пълководец, но и много образован човек, няма да се остави да бъде заблуден от подобна глупост.

— Защо просто не проверим? — предложи Ким. — За влакчето така и така нямаме пари, а денят едва започва!

Очите на Юлиан светнаха:

— Предлагаш да се поогледаме в библиотеката ли?

— Именно! Леон, ти на какво мнение си?

— Аз съм за!

— Супер! — извика Ким. — Остава само да вземем Кия. На нея със сигурност вече ѝ е доскучало.

Един час по-късно Ким, Леон, Юлиан и котката Кия тичаха по калдъръмената улица, водеща нагоре към манастира „Свети Бартоломей“. Пред кръчмичките и пред сладоледения салон „Венеция“ местни хора и туристи се наслаждаваха на хубавото време. Но приятелите нямаха нито пари, нито време за страхотния сладолед във „Венеция“.

След малко стигнаха до внушителните стени на манастира, приютил прастарата библиотека, за която Юлиан имаше ключ. Беше неделя и залите пустееха. През прозорците струеше ярката слънчева светлина на ранното лято.

Юлиан се заглежда:

— Хм, томовете за Гърция трябва да са тук, отзад, при книгите за Античността — каза той и заведе приятелите си при един висок рафт.

— Бинго! — гласът на Юлиан звучеше доволно. След минута той издърпа една дебела книга за Александър Македонски.

После Ким намери тънко книжле, посветено специално на Делфийския оракул, и се отправи с трофея си към висока поставка за четене до прозореца. Кия скочи върху масата и с любопитство гледаше как момичето поглъща първите страници. В книгата се описваше най-вече географското положение на градовете, където били оракулите. Древният храм на Аполон^[3] в Делфи се намирал в центъра на гръцката област Фокида^[4], на южния склон на планината Парнас^[5], висока 2458 м. Ким продължи нататък. Изведнъж очите ѝ се разшириха. Тя прочете на висок глас: „Древните гърци смятали светилището за център на света. Първоначално там се отдавала почит на богинята на земята Гея^[6], а от 8 в. пр.Хр. — на могъщия бог Аполон.“

Юлиан кимна:

— Аполон, богът на светлината...

— ... и на пророчествата, музиката, нравствената чистота, справедливостта, пролетта и поетическото изкуство — добави Ким. — Този бог май е отговарял за доста неща.

— Във всеки случай Аполон бил много важен бог — категоричен беше Юлиан. — Независимо от това, че е бил само един от многото, защото гърците имали много богове.

След това Юлиан и Леон отново се вгълбиха в биографията на Александър Велики.

— Знаете ли, че само жени можели да предсказват бъдещето? — продължи с въпросите си Ким.

— Не-е! — викнаха Юлиан и Леон.

— Ето какво пише тук — със задоволство отбеляза Ким. — Аполон винаги предавал божествената си воля чрез пророчицата, която наричали пития^[7]!

— А защо само жени можели да са пророчици? — учудването на Юлиан беше искрено.

Ким замълча, преди да отговори:

— Очевидно древните гърци смятали, че само жените са достатъчно чисти същества, за да възвестяват волята на боговете.

— Да, бе — промърмори Юлиан.

— Обаче само мъже можели да задават въпроси на оракула — продължи с насмешка Ким. — Тъй като в Древна Гърция те били, поне така пише тук, господари вкъщи и отговаряли за благополучието на семейството. Така че само те дръзвали да хвърлят поглед в бъдещето. И още нещо — оракулът се ръководи от мъж — върховен жрец, който същевременно е и нещо като кмет на Делфи.

Юлиан, Ким и Леон продължиха да четат.

— А! — Юлиан сръчка Леон и заби пръст в страницата на книгата.

— Това пък какво беше? — ядоса се Леон.

Юлиан прочете тържествуващо:

— „Бащата на Александър, Филип, бе убит и така Александър застана начело на Македонската империя. Тогава той беше само на 20 години.“ — Пръстът му пробяга по редовете и се спря на следното изречение. — „Веднага след идването си на власт през 336 г.пр.Хр.

дълбоко религиозният владетел посетил най-известния оракул и потърсил съвета на боговете!“.

Леон беше учуден:

— Не съм предполагал, че е възможно такава нещо...

— Тук пише, че Александър действително се е вслушал в предсказанията на питията — добави Юлиан. — Той взел много важни решения, съобразявайки се с нейните думи!

— Страхотно! — Ким беше въодушевена. — Тези питии трябва да са били много влиятелни жени! Изглежда те са вземали решенията за съдбата на древните гърци! Да видим дали ще намеря още нещо за тях в моята книга.

— Не знам, но всичко това ми звучи като абсолютно шарлатанство — промърмори Леон.

Юлиан не отговори и продължи да чете.

— Хора! — внезапно Ким извика толкова силно, че Кия, която се беше излегнала на масата, подскочи. — Чуйте само! Имало е проклятие, свързано с оракула. Питиите трябвало да посветят живота си на бог Аполон и не трябвало да се женят. Ако престъпели закона, застигало ги проклятието.

Гласът на Ким потрепери, но тя продължи да чете:

— „Аполон е бог на светлината. Който дръзне да го измами, отива в света на мрака, в ужасяващото царство на Ереб^[8] — бога на подземния мрак! Там няма нито светлина, нито живот — само смърт и тъга...“

Юлиан повдигна вежди:

— Звучи ужасно!

Ким замислено галеше котката. Кия измяука и я погледна загадъчно със смарагдовозелените си очи.

— Момчета — поде тихичко Ким, — какво ще кажете...

— ... да поразнищим тази работа? — възбудено довърши изречението Леон. — Много добра идея! Изобщо не мога да си представя защо оракулът е бил толкова важен и могъщ.

Юлиан се съгласи:

— Ще разберем дали наистина Александър се е допитал до питията. За тази цел трябва да отидем в 336 г.пр.Хр.

— А като отидем там, ще разберем каква връзка има това с проклятието — довърши доволно Ким.

Леон, Ким и Кия изтичаха към съседната стая, където беше входът към Темпус — тайнствената стая на времето, вратата към историята, към неизвестни светове и към нови приключения. Юлиан направи усилие над себе си, за да преодолее внезапно обзелия го страх, и затича след приятелите си.

Децата отместиха тежката библиотека, поставена върху релси в пода. Зад нея се показа тъмната врата на Темпус, покрита с разкривени лица на демони. Отвътре долиташе страшния вой на буря.

Ким натисна дръжката и вратата се отвори. Силен вятър мигновено подхвана децата и ги понесе из синкавата светлина на стаята на времето. Подът пулсираше по-силно от обикновено, сякаш бе туптящо сърце на подгонено животно. Приятелите с мъка се държаха на краката си, само Кия се плъзгаше елегантно и уверено по развълнуваната повърхност. Тя бързо прекоси мъглата, сред която се криеха множество врати с изписани над тях години, и заведе приятелите точно при вратата, която търсеха. Над нея проблясваше цифрата 336 г.пр.Хр. Без да се колебае, Леон я отвори. Децата се сблъскаха със стена от непрогледен мрак, сякаш Леон беше отворил прозорец към нищото.

„Светът на мрака, светът на Ереб“ — помисли със страх Юлиан. Той усети нечия ръка върху рамото си и потръпна. Беше Ким. Момичето му се усмихна, но Юлиан здраво се беше вкопчил в дръжката на вратата. Постепенно пръстите му се отпуснаха. Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху думата Делфи. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място. С разтуптени сърца те влязоха през вратата и изчезнаха в бездната.

[1] Оракул — Свещеното място, където жреците предавали посланията на боговете. Така се наричали също жреците и жриците, както и самото послание на боговете. Най-прочутият оракул в древногръцкия свят бил оракулът в Делфи. — Б.пр. ↑

[2] Александър III Велики (Македонски) — владетел на Древна Македония. Роден през 356 г.пр.Хр. и наследил на трона баща си Филип Македонски едва на 20-годишна възраст. Бил гениален пълководец и създал най-голямата империя в древността — от Дунав, Адриатика, Египет и Кавказ до река Инд. Александър бил известен с избухливия си нрав и със стремежа си да прилича на героите, описани

в поемите на Омир. През 331 г.пр.Хр. основал град Александрия в Египет. Оцелял след многобройни опити да бъде убит. Умрял внезапно, едва на 33 години, във Вавилон. Предполага се, че е бил отровен. — Б.пр. ↑

[3] Аполон (гр.). — „сразител“. Бог на слънцето и светлината, управлява движението на слънцето по небесния свод и силата на слънчевите лъчи. Освен това е бог на изкуствата, предводител на музите, ненадминат музикант, който омайвал боговете с изпълненията си на лира. Символ на Аполон е лавровото дърво. — Б.пр. ↑

[4] Фокида — в Античността така се наричала областта около планината Парнас в Гърция. — Б.пр. ↑

[5] Парнас — планински масив в областта Фокида, Средна Гърция, с височина 2458 м. В южните му склонове е разположен Делфи и прочутото светилище на Аполон. От него извира и изворът на нимфата Касталия (Касталския извор). Парнас бил почитан и като Хеликон — планина на музите и символ на поезията. — Б.пр. ↑

[6] Гея — Майката-земя, богинята на земните недра, произлязла от Хаоса. Тя и Уран са първата двойка в света, от която произлиза всичко — растенията, животните и хората. Гея е майка и на огромния дракон Питон, който пазел нейния оракул в Делфи. — Б.пр. ↑

[7] Пития — жрица-пророчица в светилището на Аполон в Делфи. Жрицата давала обет за вярност на Аполон, не бивало да се омъжва, нито да се влюбва. В началото за питии се избирали млади момичета, но по-късно започнали да избират по-възрастни жени. Питията сядала на специален триножник, дъвчела лаврови листа и вдъхвала пари, излизащи от скална пукнатина под триножника, които предизвиквали състояние на транс. Думите на питията били несвързани и затова имало специални жреци, които записвали пророчествата и след това ги тълкували. — Б.пр. ↑

[8] Ереб (гр.). — „мрак“. Бог, който олицетворявал мрака и земните дълбини. Често бил отъждествяван със самия подземен свят. — Б.пр. ↑

ГАДАТЕЛЯТ

Ярка светлина заслепи децата.

— Къде сме, за бога? — Юлиан закри очите си с ръка. Постепенно светът наоколо започна да придобива форма. Насред сияйно синьо небе изплуваха могъщите сиви зъбери на планински хребет.

— Ама че въпрос! — засмя се Ким. — Ние сме в Делфи. Ето го светилището!

Тя развълнувано посочи към храмовете, кацнали на високо плато между две стръмни скалисти възвишения. Пъстроцветните храмове, скупчени един до друг, бяха опасани от дълга висока стена. Светилището приличаше на блестяща брошка, бодната сред сивите скали в гънките на планината.

— Тези две възвишения сигурно са Родини^[1] и Флембукос^[2]! — Ким си спомни за книгата, която четете преди малко. — Планината се казва Парнас! А реката пред нас трябва да е Плейстос^[3]!

Реката извиваше из сребристорзелена долина с маслинови горички.

— Изглежда, наистина сме в Делфи — Юлиан се обърна. — Май дойдохме през това маслиново дърво...

Леон посочи с пръст възлестата кора на голямото разклонено дърво:

— Трябва добре да го запомним — заради пътуването обратно към дома.

— Няма проблем — успокой го Юлиан, чиито очи вече бяха привикнали към ярката слънчева светлина.

— Това голямо маслиново дърво веднага се набива на очи. Някой има ли идея как да влезем в храмовия комплекс? Не изглежда особено гостоприемен...

— Просто трябва да опитаме — предложи Ким. — Вижте, по пътя към него вървят много хора. Да се смесим с тях.

— Чудесна идея, така няма да правим впечатление — съгласи се Юлиан. — А и Темпус се е погрижил за подходящо облекло.

Леон хвърли поглед към дрехите си — вместо джинси и фланелка имаше туника^[4] — къса, надиплена дреха, съшита на раменете му. Юлиан беше облечен по същия начин. Но Ким имаше хитон^[5] — дълга надиплена дреха и кредемнон^[6] — забрадка, която да я пази от слънцето, ако потрябва.

Приятелите се отправиха към пътя, обграден с лаврови дървета и олеандрови храсти. Юлиан вървеше последен и се възхищаваше на красивата местност. Вървяха между пинии, маслинови дръвчета и кипариси.

Пролетта беше в разгара си, из топлия въздух се носеха нежни аромати. Искрящата под слънцето река, храмовете с пъстроцветни колони и покриви — всичко излъчваше такова спокойствие, че Юлиан беше готов да се надсмее над себе си. Колко се страхуваше само допреди малко!

Внезапно момчето усети нечия ръка върху рамото си и дъхът му спря. Юлиан се дръпна, но се натъкна на небръснатото лице на млад мъж. Той също беше облечен с туника, само че върху нея имаше и химатион^[7].

— В името на Зевс^[8], кой си ти? — нетърпеливо попита мъжът. Студеният му и пронизващ поглед, като на змия, накара Юлиан да потрепери.

Той викна към Ким и Леон и те бързо се върнаха при него.

— Добре, добре — каза непознатият и се усмихна хладно. — Нищо няма да ви направя. Не мога да ви ограбя — ясно е, че не притежавате нищо. Но ми се вижда странно, че не вървите по пътя като останалите. Който не върви по пътя, обикновено крие нещо...



— Ти също не вървиш по пътя — не се сдържа Ким.

— Така е, само че аз имам основателна причина — мъжът посочи лъка, увиснал на гърба му. — Бях на лов. За жалост неуспешен.

И тогава видях, че сте върху маслиновото дърво. Появихте се изневиделица, сякаш изникнахте от нищото... Видя ми се подозрително.

Юлиан трескаво съобразяваше. Дали мъжът беше видял как се озоваха върху маслиновото дърво?

— Всъщност няма какво да крием — отговори бързо той. — Бяхме гладни и търсехме нещо за ядене.

Непознатият отдръпна ръката си от рамото на Юлиан.

— Такава ли била работата? — студенината изчезна от погледа му, изглежда отговорът го удовлетворяваше. Мъжът смръщи чело, сякаш усилено обмисляше нещо. — Между другото аз съм Медиас, гадател, идвам от Делфи...

— Гадател? — Юлиан беше учуден. — Човек, който може да вижда в бъдещето?

— Ти го казваш.

Юлиан повдигна вежди:

— Мислех, че в Делфи това е разрешено само на жени, на питиите...

Медиас се засмя:

— Би трябвало да правиш разлика, момчето ми. Те възвестяват желанията на бог Аполон, а гадателите — за разлика от тях — нямат задължения към никого. Аз отгатвам по линиите на ръката какво е бъдещето на човека, потърсил съвета ми. Научих това изкуство от майка си.

— Така ли? — Юлиан не се впечатли особено. Той не вярваше в изкуството да се чете върху ръка, така както не вярваше и в гадателството. За него Медиас беше обикновен измамник. Но момчето не се издаде и представи приятелите и себе си. Както винаги в подобни случаи, той разказа затрогващата история как са загубили родителите си при нападение и как са останали сирачета.

— Надяваме се в Делфи да намерим работа и подслон — завърши Юлиан.

— И разбира се, искаме да научим от оракула какво бъдеще ни е предопределено — додаде Ким. — Но вероятно можем да попитаме и теб — нали си гадател.

Медиас кимна поласкан:

— Гадателството не е безплатно. Аз живея от това. — Мъжът посочи пътя, по който множество хора се стичаха към храма и додаде: — По всичко изглежда, че няма да остана гладен. Всяка година тук идват все повече и повече поклонници. А сега и Александър, царят на Македония, е обявил намерението си да дойде. Това ще привлече още повече поклонници.

Медиас тръгна, приятелите го последваха, без да чакат специална покана.

— Прекрасно! — прошепна Ким на Юлиан и Леон. — По всичко изглежда, че посещението на Александър ще е съвсем скоро.

— Ей, какво си шушукате? — Медиас беше подозрителен. Може би беше дочул нещо.

— О, нищо! — бързо отвърна Ким. — Оракулът не ти ли е конкуренция като гадател?

— Не. Преди да се обърнат към оракула, хората искат да им гадая на ръка — весело отвърна Медиас. — Искат да знаят дали предсказанието на оракула ще е добро.

— Можем ли да дойдем с теб в града? — попита Ким и погледна невинно Медиас.

— Че какво да ви правя?

Ким издаде напред долната си устна и въздъхна тежко:

— Ех, ние, нещастните сирачета, нали си нямаме никого...

— Е, добре де — въздъхна Медиас. — Може да останете за една нощ при мен. Прекалено добър съм, това ми е бедата.

— Благодаря! — извика Ким.

— Голяма подмазвачка си — прошепна Леон толкова тихо, че дори острият слух на Медиас не долови нищо.

— Нито дума повече — прошепна Ким. — Така или иначе успях да осигуря подслон!

Юлиан обаче беше нащрек. Любезността на Медиас не му хареса:

— Не съм сигурен, че можем да се доверим на Медиас. Кой ще потвърди, че е бил на лов? — пошушна той. — Може би иска да ни устрои капан!

— Едва ли! — отвърна безгрижно Ким.

— Ти си много лековерна — продължи Юлиан. — Може да иска да ни продаде като роби. Спомни си какво стана в Монголия, когато

търсехме гроба на Чингис хан.

Ким замълча умислено. Може би Юлиан е прав. Децата решиха да са нащрек.

Медиас ги поведе към храмовия комплекс. Пред масивната стена, която го ограждаше, се беше разпрострял малък град. Отляво на пътя, който се виеше към светилището, се намираше стадионът. Медиас обясни, че тук се провеждали състезания с колесници. Отдясно, долу при реката, се виждаше голяма каменна кариера и се чуваха монотонни удари с чук.

Къщите на малкия град си приличаха — двуетажни постройки от глинени тухли с малки прозорчета и полегати керемидени покриви. Минаха покрай цяла редица странноприемници и стигнаха до агората^[9] — пазарния площад. Търговците бяха наредили стоките си върху ниски маси или направо на земята и крещяха в надпревара, за да привлекат купувачи. Предлагаха топъл хляб, вкусни медени сладки и сочни смокини. Едно момиче ходеше нагоре-надолу и предлагаше на минувачите красиви венци от цветя. Някакъв мъж се опитваше да продаде чудодейни мехлеми.

Под висок портик седяха лихвари и чакаха клиенти. До тях имаше грънчарска работилница с огромна пещ. Възрастен мъж беше клекнал под сламен навес и предлагаше изящни глинени шишенца за парфюми. Отсреща ковач разпалваше огън с ковашки мех.

— Никога не съм си представяла, че тук цари такова оживление! — призна Ким. Тя мислеше, че оракулът е място, изпълнено с покой и вглъбеност, място за размисъл, а не за оживена търговия.

Пътят извиваше от агората към планината и водеше към храмовия комплекс. Зад стената се виждаха изящни статуи на богове и богини, красив театър и малък храм с покрив, крепен от изящни колони. В ъглите на фронтона^[10] имаше по един златен акротерий^[11], сочещ към Аполон.

— Това сигурно е храмът на Аполон — каза Ким развълнувано. — Най-добре веднага да попитам оракула. Толкова съм любопитна!

Медиас се разсмя:

— Не е толкова просто, когато става въпрос за Аполон. Стотици поклонници са преди вас, трябва да изчакате реда си. Освен това трябва да платите пеланос^[12].

— Да платим какво? — попита Леон.

Медиас вдигна очи към синьото небе:

— Ама вие наистина нищо не знаете! Трябва да платите пеланос, за да ви допуснат до оракула. Как мислите, че се пълнят съкровищниците^[13] в Делфи? Всеки град прави щедри дарения, за да спечели благоразположението на Аполон, и така пълни хазната. — Той сниши глас: — Това е просто една работилница за пари. Но да внимавам какво говоря...

Медиас побутна децата към неугледна гостилница близо до агората, наречена „При Дионис^[14]“. Довлече ги до отдалечена дървена маса в ъгъла и поръча на неприветливия гостилничар хляб, козе сирене, обичайната гозба от леща, а също малка стомна вино, голяма — с вода и четири чаши.

— Да-а-а-а, това наистина е жалка работилница за пари — не спираше да мърмори Медиас. — Пеланосът непрекъснато се покачва, а жреците потриват ръце. Делфи е богат град, мно-о-о-го богат...

— Какви ги дрънкаш, Медиас? — избоботи плътен мъжки глас зад гърба на гадателя и гостилничарят неочаквано изникна пред тях с ойнохое^[15] с вино и чаша в ръце.

Медиас се стресна и се засмя пресилено. Гласът му отекна неочаквано ясно:

— Нищо, нищо, просто днес не е най-добрият ми ден.

— Дръж си езика зад зъбите! — избоботи гостилничарят, докато разнасяше виното. — Това, което е лошо за оракула, е лошо и за мен. — И той се наведе към Медиас: — Няма да допусна да има проблеми, само защото някой като теб не може да си държи езика зад зъбите! Разбра ли?

Медиас кимна бързо. Най-после гостилничарят изчезна.

— Мислех, че в оракула има само питии — каза Ким. — Но ти току-що спомена за жреци мъже.

Медиас кимна. Трескаво се огледа наоколо и когато се увери, че никой не го наблюдава, прошепна:

— Питията Ирени възвестява думите на Аполон. Но жреците профети^[16] я контролират, вместо само да тълкуват казаното от нея. Освен това...

— Ш-ш-т! — спря го Леон. Той видя, че гостилничарят идва към тяхната маса с дървена табла с ядене. Изчакаха го да остави храната и да се отдалечи.

Тогава Медиас продължи:

— Целият оракул е в радостна възбуда, след като се разбра, че ще идва самият Александър! Той също иска да се обърне с въпрос към оракула и от отговора на Ирини зависят много неща!

— Защо? — попита Юлиан.

Медиас сниши глас и децата едва го чуваха:

— Има опасност Арес^[17] да пожелае война — прошепна той. — Александър е владетел на Македония, но изглежда, че това не му е достатъчно или поне такива са слуховете. Той иска да завладее Атина^[18] и Тива^[19] и да ги принуди да приемат неговата власт! Но все още не може да се реши. Сигурно иска да знае какво ще каже питията...

— Разбирам — бавно каза Юлиан. — А каква е ролята на жреците?

Медиас се огледа, после жадно отпи глътка вино.

— Забрави за това — каза Медиас. — Не искам да пострадам. А сега, яжте, докато не съм решил нещо друго...

Известно време децата мълчаливо се храниха. Ким едва-едва потапяше лъжица в безвкусната леща.

— Да се надяваме, че ще можем да се запознаем с Ирини — каза тя. — По всичко изглежда, че е жена с голямо влияние. Имаш ли представа къде можем да намерим работа? Тогава вероятно ще можем да платим и пеланоса.

— Не, за съжаление — отвърна Медиас.

Ким въздъхна:

— Тогава няма да е лесно да се запознаем с питията.

Медиас вдигна глава от чинията си:

— Не мисля така. Всяка сутрин Ирини се мие на Касталския извор^[20]. Това е част от ритуалите на жрицата. И тогава е съвсем сама.

Ким наостри уши:

— Къде се намира този извор?

— Съвсем близо до храмовете, над гимназиона^[21], между скалите, точно в подножието на Флебмукос над Пападийската клисура^[22].

Ким хвърли поглед към приятелите си. Без да си казват каквото и да било, и на тримата им беше ясно, че рано на следващата сутрин ще трябва да отидат на извора.

Ким беше много развълнувана. Една влиятелна пития, един користололюбив жрец, един жаден за власт владетел и едно предсказание с решаващо значение за бъдещето — Делфи съвсем не беше спокойното и тихо място, което си представяха.

[1] Родини (гр.). — „розова“. Западната скала на прохода, разделящ скалния масив Федриади в планината Парнас, близо до Делфи. Източната се нарича Флембукос („пламтяща“). Отвесните скали са с височина 200–300 м и отразяват слънчевите лъчи, затова ги наричали „Блестящи“. От този проход извира Касталския извор. — Б.пр. ↑

[2] Флембукос (гр.). — „пламтящ“. Източната отвесна скала на прохода в скалния масив Федриади в Парнас, непосредствено до Делфи. Вж. Родини. — Б.пр. ↑

[3] Плейстос — река край Делфи. — Б.пр. ↑

[4] Туника — мъжка дреха, изработена от две правоъгълни парчета плат, защити на раменете и отстрани. Туниките на момчетата и младите мъже обикновено достигали до колената, а на по-възрастните — до глезените. На кръста се препасвали с тесен пояс. — Б.пр. ↑

[5] Хитон — женска дреха, направена от едно или две правоъгълни парчета плат, прикрепвани на раменете. — Б.пр. ↑

[6] Кредемнон — кърпа за глава, която няколко пъти се увива около главата. — Б.пр. ↑

[7] Химатион (химатий) — шал или наметало, носено както от жените, така и от мъжете над туниката или над хитона. — Б.пр. ↑

[8] Зевс — върховен гръцки бог, с неограничена власт над богове и хора. Той обитава планината Олимп, откъдето управлява целия свят. — Б.пр. ↑

[9] агора — главен площад в древногръцките градове, служел за пазар и място за народни събрания. — Б.пр. ↑

[10] Фронтон — триъгълното поле под двускатния покрив на храма. Разположен е над антаблемана и под корниза. Често е украсен със скулптури. — Б.пр. ↑

[11] Акротерий (гр.). — „връх“. Архитектурен детайл, обикновено статуя, поставяна на върха на фронтоната — най-горната част от фасадата на сградата, най-често с форма на триъгълник, ограничен от двата наклонени корниза. — Б.пр. ↑

[12] Пеланос — жертвоприношение, въздавано на оракула за неговото предсказание. Първоначално се принасял обреден хляб, а след това — пари. — Б.пр. ↑

[13] Съкровищница — сграда, наподобяваща храм, в която се съхранявали даровете и ценностите, подарени на светилището от жителите на определен град. — Б.пр. ↑

[14] Дионис — син на Зевс и смъртната жена Семела. Дионис е бог на виното и драматическата поезия. Заобиколен от шумна свита, веселият бог броди по земята, учи хората да отглеждат грозде и да правят вино. — Б.пр. ↑

[15] Ойнохое — съд за вино с една дръжка. Разликата от обикновената каничка е единствено в оформлението на устието, обикновено във формата на трилистник. — Б.пр. ↑

[16] Профет — жрец, чието задължение е да подготви поклонниците за допитването до оракула и да следи за правилното протичане на ритуала. — Б.пр. ↑

[17] Арес (гр.). — „отмъстител“, „наказващ“. Бог на войната. Древните гърци си го представяли като млад, силен, жесток и много ревнив. На бойното поле често бил побеждаван от богинята Атина. — Б.пр. ↑

[18] Атина — древногръцки полис, разположен в южната част на полуостров Атика. Атина заемала водещо място сред гръцките полиси. Тя била оживен търговски и културен център, с огромно влияние върху целия древногръцки свят. Тук работели най-добрите древногръцки архитекти, математици, скулптури, художници, поети и философи, които поставили основите на съвременната европейска цивилизация. — Б.пр. ↑

[19] Тива — главният град на древногръцката област Беотия, разположена на Пелопонеския полуостров. Тива играла важна роля в историята на Древна Гърция. Градът бил обграден с висока кръгла стена със седем врати и затова в древността често бил наричан „седемвратата Тива“. През 338 г.пр.Хр. Филип Македонски завладява града. През 335 г.пр.Хр. гражданите се разбунтували срещу македонците и Александър Велики потушил бунта с нечувана жестокост — 6000 души били убити, 30000 били продадени в робство, а градът бил разрушен до основи. — Б.пр. ↑

[20] Касталски извор (изворът Касталия) — свещен извор, недалеч от оракула в Делфи. Намирал се в прохода между скалите Флембукос и Родини. Смятал се за обиталище на музите. Носи името на нимфата Касталия, която се спасила от преследването на Аполон, като се превърнала в извор. Вярвало се, че водите на Касталския извор са свещени и имат пророческа сила. В неговите води питията се измивала ритуалното, преди да влезе в адитона на Аполоновия храм, за да пророкува. — Б.пр. ↑

[21] Гимназион — първоначално — място за тренировка на атлети, по-късно за обучение във военно изкуство чрез физически упражнения. Най-разпространено през 5–4 в.пр.Хр. В много от гръцките градове в гимназионите младежите се занимавали освен с гимнастика и с литература, философия и др. Сградата на гимназиона има много помещения, разположени около вътрешен двор и стадион. — Б.пр. ↑

[22] Пападийска клисура — проходът между двете скали Родини и Флембукос, където се намира и изворът Касталия. — Б.пр. ↑

БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛА

Приятелите се събудиха по изгрев. Първите лъчи на слънцето осветяваха стаичката, където Медиас ги беше настанил. Юлиан, Ким и Леон прекараха нощта върху тънки тръстикови рогозки, постлани на пода. Грубо скована маса, ракла и маслена лампа — това беше цялата мебелировка на стаичката. Къщата на Медиас беше малка и скромна, но чиста. Изглежда гъркът не печелеше много от гадателството. Приятелите потърсиха стопанина, но не можаха да го открият. Точно пред къщата имаше кладенец, измиха се и пиха от студената вода.

— Вижте само как блестят скалите! — с възхита извика Леон и посочи Родини и Флембукос, които лъчите на изгряващото слънце бяха оцветили в червено.

— Да потърсим извора! — настоя Ким. — Иначе Ирини може да си тръгне, преди да я видим.

Тясната камениста пътечка се виеше към планината и от нея се виждаше стръмната Пападийска клисура. Зад приятелите остана обраслата с маслинови дръвчета сребристорзелена долина на река Плейстос и комплексът от храмове, в чийто център се издигаше внушителното светилище на Аполон. То се извисяваше величествено сред останалите храмове и многобройните статуи. Юлиан не можеше да се насити на гледката. Все едно беше в прекрасен музей. Изящните, богато украсени храмове се бяха подредили един до друг, сред тях се издигаха портици, пред които се виждаха внушителни статуи — най-вероятно на богове или воители. Имаше и множество бронзови статуи с изображения на жени и на огромни животни. Юлиан беше погълнат от гледката. Трябваше да се спъне в един корен, за да погледне пак към пътя.

След кратко, но напрегнато изкачване приятелите стигнаха до живописен извор. От една скала, гъсто обрасла с храсти жълтуга^[1], бликаше прозрачна вода. Наоколо се носеше аромат на тамян и жужаха пчели. От питията нямаше и следа.

— Сигурно сме дошли твърде рано — предположи Ким и седна върху един голям камък.

Леон приближи до извора и подложи ръце под водата. Внезапно по тялото му полазиха тръпки. Върху един светъл камък близо до извора имаше тъмно овално петно. Леон избърса ръце в туниката и внимателно попипа петното върху камъка. Кръв ли е това?

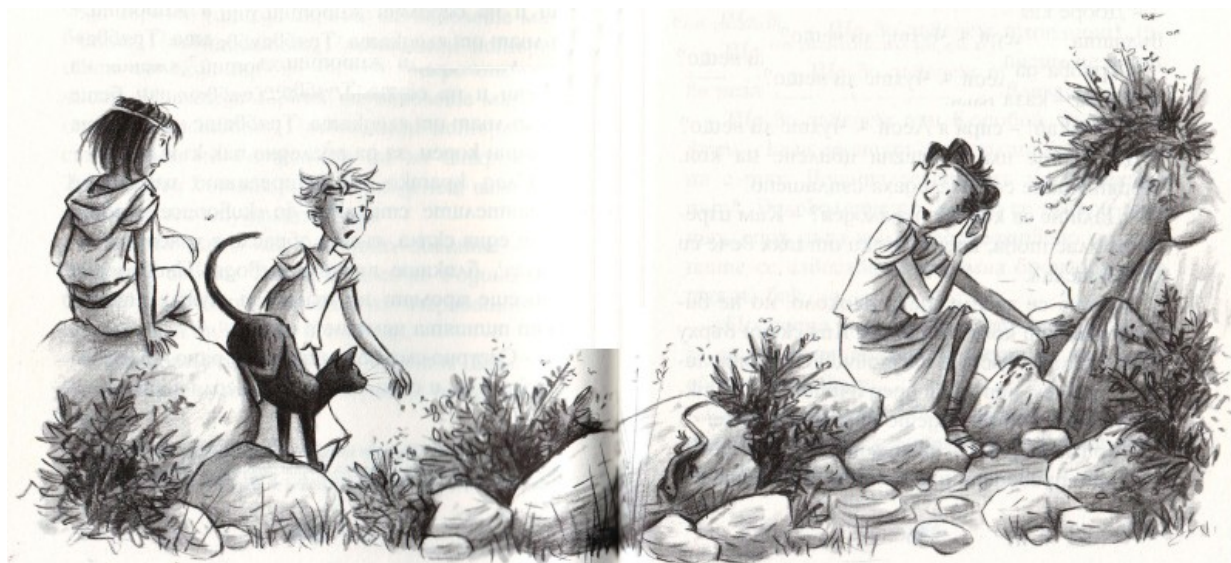
— Елате, бързо! Вижте! — повика той приятелите си.

Ким, Леон и Кия притичаха до извора.

— Може би е кръв — каза Леон изплашено. — Какво ли се е случило?

— Сигурно нещастен случай — предположи Юлиан. — Вероятно някой е паднал и си е ударил коляното...

— Тук има още кръв — извика Ким.



Следата водеше към голо място между два високи храста и после изведнъж прекъсваше.

— Вижте, следи от коне! — Ким посочи към пясъчливата почва. Момичето трескаво съобразяваше. След това каза: — Не е било нещастен случай! Било е престъпление. Престъпникът е дошъл на кон и се е скрил тук, зад храстите.

В този момент Кия измяука възбудено. Винаги правеше така, когато искаше да предупреди Ким, Леон и Юлиан за нещо.

Еlegantното животинче застана пред един храст точно над извора и приятелите отидоха при нея.

— Тук виси нещо. — Юлиан дръпна снопче черна вълна от едно клонче. — Може да е от някоя овца. — Момчето объркано погледна към Кия: — Какво да правя с това?

— Сигурно някой пастир е бил наблизо, когато е станало нападението. Значи има и свидетел на случилото се — отвърна напрегнато Ким.

— Добре казано — отбеляза Юлиан и прибра вълната.

— Трябва да отидем в храма и да вдигнем тревога — каза Ким.

— Почакай! — спря я Леон. — Чухте ли нещо?

До ушите им достигна цвилене на кон.

Приятелите се спогледаха изплашено.

— Дали не са конете на злодея? — Ким изрече на глас това, което всеки от тях вече си бе помислил.

Децата се заоглеждаха наоколо, но не видяха никакви коне. Внезапно Кия скочи върху една скала и замяука настойчиво. Приятелите се качиха при нея и пред очите им се откри пътят, който водеше към храмовете.

— Трима ездачи! — възбудено извика Леон.

Силно приведени над конете, тримата ездачи препускаха надолу по каменистия път, а след тях се стелеше облак прах. На Леон му се стори, че на средния кон ездачите са двама, но не беше сигурен. Конниците стигнаха до един кръстопът и поеха на изток.

— Те не отиват към оракула! — каза Юлиан. — И нищо чудно...

— Затова пък ние трябва да отидем — прекъсна го нетърпеливо Ким.

Децата се затичаха надолу по пътя, без да щадят сили. Пред портите, водещи към храмовия комплекс, стояха двама хоплити^[2], въоръжени с копия. Юлиан им обясни, че трябва незабавно да ги пуснат да влязат.

— Ще ви заведем при Коробий, върховния жрец — каза единият от хоплитите и тръгна с тях. Децата се озоваха на Свещения път^[3]. Великолепието, което се разкри пред тях, спря дъха им. Непосредствено до портите се извисяваше огромна бронзова статуя на бик.

— Подарена е на оракула от керкирците^[4], за да измолят благоволенията на Аполон — обясни войникът.

Следваха множество бронзови статуи на различни богове, а отляво се виждаше огромен бронзов кон.

— От аргийците^[5] — обясни хоплитът, който с удоволствие пое ролята на екскурзовод. — Дар за Аполон след победата им над спартанците.

Пътят завиваше надясно и водеше нагоре към планината. Една след друга се редяха квадратни съкровищници без прозорци, които пазеха ценното си съдържание от любопитни погледи и наподобяваха малки крепости. Едва ли не всеки гръцки град и всеки народ бе построил в Делфи по една съкровищница, за да се отблагодари на боговете и да си осигури тяхното благоволение. Очаровани, приятелите последваха войника и стигнаха до булевтериона^[6], където заседават старейшините на Делфи. Хоплитът им нареди да го почакаят отвън.

Оттук се откриваше прекрасна гледка към величествения храм на Аполон. Приятелите с интерес го разглеждаха. Храмът беше дълъг около 60 м. и широк 21 м., покривът му лежеше върху мощни колони без украса, които завършваха с дорийски капители^[7]. В целия храм нямаше нищо излишно, напротив, въпреки големината си, изглеждаше скромен. Това беше мястото, където се отдаваше почит на бога — място на покой и вглъбеност.

След малко пред тях се появи дребна съсухрена фигура.

— Аз съм Андروتсион, един от жреците съм — каза мъжът едва чуто и неприветливо. Погледът му играеше, устата му беше свита и изглеждаше доста нервен. — Последвайте ме — промърмори той под носа си и ги въведе в булевтериона.

Влязоха в прохладно помещение, където, независимо от малкото прозорче цареше здрач. Андروتсион безшумно изчезна.

Изад някаква маса се надигна едър брадат мъж, загърнат в снежнобял химатион. Косата му също беше бяла, отдавна трябва да бе прехвърлил шейсетте. Тъмните му очи се задържаха за кратко върху Юлиан, Ким и Леон и те почувстваха как се смаяват под изпитателния му поглед. Едрият мъж излъчваше сила и добре осъзнаваше това.

— Аз съм Коробий, върховният жрец — каза най-после мъжът с нисък и твърд глас. — А вие кои сте?

Юлиан преглътна. Разбираше, че както винаги, от него се очаква да представи останалите. Леон и Ким смятаха, че той говори най-добре.

— Попитах ви нещо! — рязко се обърна към тях жрецът.

Юлиан пристъпи напред и разказа на върховния жрец историята, която вече беше разказал на Медиас. След това разказа и какво бяха видели при извора.

Когато свърши, Коробий кимна бавно:

— Три деца, една котка и едно ужасяващо подозрение — каза той загрижено. Студенината и високомерието бяха изчезнали от лицето му. — Възможно е, разбира се, кръвта да е от някое животно... Хм, все пак е странно — както обикновено, при изгрев-слънце Ирени тръгна към извора, но още не се е върнала. А ние вече трябва да започнем ритуала. Първите поклонници чакат пред портите. Незабавно ще изпратят няколко хоплита при извора, за да потърсят Ирени. Чувствайте се мои гости. Гладни ли сте?

Приятелите кимнаха. Коробий даде нареждания на един роб. След това жрецът отведе децата в съседната стая, където седнаха, а малко по-късно им поднесоха току-що изваден от фурната хляб, плодове и мляко.

Докато се хранеха, Коробий им разказа някои неща за оракула.

— В Делфи се намира най-важният оракул в Гърция. Към нас се стичат поклонници отвсякъде, за да чуят волята на Аполон, който говори с устата на питията. Тя възвестява волята на бога, като вади зърно боб от купата и така получават отговор на въпрос. Черното зърно означава „не“, а бялото — „да“^[8]. Но вие сигурно го знаете...

Приятелите дадоха вид, че това е най-ясното нещо на света.

— Оракулът помага и при вземане на решения, свързани с частния живот, но значението му е особено голямо, когато става въпрос за важни политически стъпки — продължи Коробий и в гласа му отново се доловиха твърди нотки. — Делфи е център на власт и могъщество, тук се изпълнява божествената воля.

Децата мълчаха впечатлени.

Половин час по-късно се появи един офицер:

— При извора наистина има следи от кръв — потвърди таксиархът.^[9] — Но дали кръвта е на Ирени, не можем да кажем. От нея няма и следа.

Коробий отпрати таксиарха. За момент в стаята с изкусни мозайки по пода се възцари гробна тишина.

— В името на Аполон — мърмореше Коробий, — къде може да е Ирени?

— Със сигурност ѝ се е случило нещо! — извика Ким.

Жрецът я погледна навъсено:

— Млъкни! Не знаем чия е кръвта. Това е свещено място, а не място за празни приказки и измислици. Разрешавам ви да живеете на територията на оракула, но не желая да разпространявате слухове.

— Наистина ли можем да останем тук? — зарадвано попита Юлиан.

Коробий кимна:

— Нека бъде така, в името на Зевс. Но ще си държите езика зад зъбите. И без това слуховете за Ирени са достатъчно.

Жрецът се надигна.

— А сега имам работа. Попитайте робите дали не можете да свършите нещо. Винаги има какво да се върши! Да ви пригответ и стая в къщата за гости. Тя се намира точно до булевтериона.

Щом Коробий излезе, Юлиан прошепна:

— Какви слухове за Ирени имаше предвид той?

Леон вдигна рамене:

— Нямам представа, но едва ли ще е трудно да разберем.

[1] Жълтуга — многогодишен храст, който достига до 1 м височина и вирее по оголени хълмове и скалисти склонове. Цветовете му са обагрени в яркожълто и се използват за боядисване на тъкани. — Б.пр. ↑

[2] Хоплит — тежковъоръжен гръцки пехотинец. — Б.пр. ↑

[3] Свещеният път — улица, която води от източния вход на светилището на Аполон към самия храм. От двете ѝ страни са разположени посветителски дарове от различни градове — статуя на бронзов бик, подарена от керкирците, Паметника на навархите, дарен от спартанците в чест на разгромяването на атинския флот и т.н. — Б.пр. ↑

[4] керкирец — жител на гръцкия остров Керкира (днес Корфу). Островът е част от група острови в Йонийско море, към която принадлежи и остров Итака — островът на Одисей. — Б.пр. ↑

[5] аргиец — жител на град Аргос, разположен на полуостров Пелопонес, близо до днешния град Нафплион в Гърция. Градът се споменава от Омир в „Илиада“ и е един от важните градове в древногръцката история. — Б.пр. ↑

[6] булевтерион — кметство, сградата, в която заседавал градския съвет в древногръцките градове. Обикновено в нея има голяма квадратна зала с издигащи се в полукръг или по трите страни стъпала за седане, както е в театъра. Ораторската трибуна била като открита лежа. — Б.пр. ↑

[7] капител — горната разширена част на колоната, която може да е богато украсена в зависимост от архитектурния стил. Дорийските капители са обикновени и без украса, йонийските са украсени с декоративни елементи със спираловидна форма, а коринтските са богато декорирани със стилизирани листа. — Б.пр. ↑

[8] Според исторически източници питията възвестявала волята на Аполон не с помощта на бобени зърна, а след като изпадала в транс от вдишване на упойващи изпарения и дъвкане на лаврови листа. — Б.пр. ↑

[9] таксиарх — висш офицер в Древна Гърция, обикновено избран от Народното събрание и пряко подчинен на стратегите. — Б.пр. ↑

ПРОКЛЯТИЕТО

През следващите няколко часа децата помагаха на робите и изметоха площадката пред храма на Аполон.

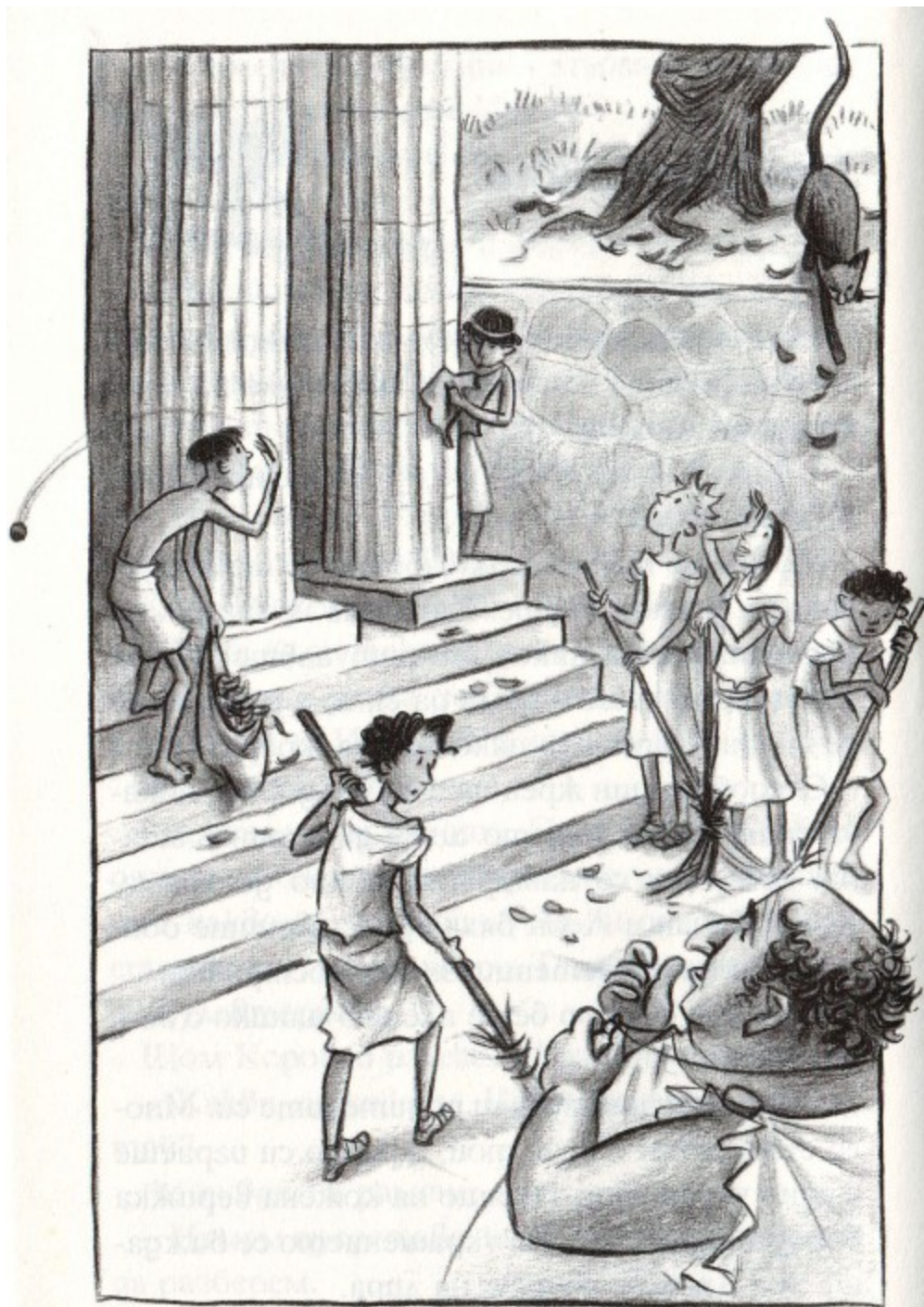
— Какъв красив храм! — възхищаваше се Юлиан.

Момчето тайно се надяваше, че ще ги пуснат да влязат вътре. Какво ли не би дал да присъстват на някой от ритуалите! Но за това не можеше и дума да става, докато не се появи Ирени или някоя друга жрица.

Следобед един жрец на име Теодор им показа стаичката, където щяха да спят. Къщата за гости се намиреше точно до храма. Ким, Юлиан и Леон бяха единствените обитатели на непретенциозната постройка.

Жрецът Теодор беше плешив шишко с гъсти вежди.

— Чух, че сте загубили родителите си. Много съжалявам — каза той, докато си играеше с едно украшение, висящо на кожена верижка върху гърдите му. На украшението се виждаше бог Аполон, свирещ на лира.



— Времената са наистина ужасни. Моля се на Аполон да не допусне война между македонци и тиванци. Страната ни има нужда от мир. А и Александър ще пристигне скоро. Да се надяваме, че оракулът ще му даде съвет — много ми се ще да вярвам — в полза на мира.

Прекъсна го един роб, който се втурна в малката стаичка:

— Теодор, моля те, ела в булевтериона. Коробий иска да съобщи нещо важно на всички.

Теодор изпъна рамене:

— Любопитен съм какво ще ни каже. Сигурно вече са намерили Ирини.

— Можем ли да дойдем и ние? — попита с надежда Леон.

Жрецът поклати глава и се отдалечи с бързи крачки.

— По дяволите — ядоса се Леон. — Какво не бих дал и ние да сме там!

— Дали пък да не си понаострим ушите? — погледна ги невинно Ким.

— Да не би да искаш да подслушваме?

— Каква ужасна дума — отвърна Ким с невинна усмихна. — Защо просто не се поразходим до булев... не знам какво си.

— Булевтериона — поправи я Юлиан и въздъхна тежко. След това тръгна след Ким и Леон.

Имаха късмет. От един отворен прозорец до тях достигаше познат глас — гласът на Коробий, върховния жрец. Приятелите трескаво се заоглеждаха, но наоколо нямаше жива душа. Ако останат в сянката на двете пинии, които растяха до булевтериона, можеха да чуят разговора на жреците.

— За съжаление нямам добри новини — подхвана Коробий. — От Ирини все още няма и следа. Страхувам се, че проклятието ще застигне всички ни!

— Но защо? — самотно прозвуча гласът на Теодор.

— Както ти е известно, пътиите дават обет само на Аполон — отговори Коробий. — По всичко изглежда обаче, че Ирини се е влюбила в смъртен!

Сред присъстващите се понесе шепот.

— Но това не е всичко — въздъхна тежко Коробий. — Най-вероятно Ирини е избягала със своя любовник. А това означава, че тя сигурно е била застигната от проклятието. В нашето светилище се отдава почит на бога на светлината Аполон. Но който злоупотреби с доверието му, ще бъде застигнат от проклятието. Аполон ще го запрати в света на вечния мрак, в света на Ереб. Нашата задача е да бдим над оракула. Трябваше да сме по-внимателни с Ирини и да я предпазим от

пагубните влияния. За съжаление не успяхме. Не оправдахме очакванията!

Настъпи мълчание.

— Какво ще правим сега? — попита с плачлив глас Теодор.

— Ще се молим — отговори му Коробий толкова тихо, че приятелите почти не го чуха. — Ще се молим Ирини да се появи. А ако това не стане до утре, ще се наложи да намерим нова жрица. Може би така ще успеем да умилостивим Аполон. А сега, вървете!

Приятелите се снишиха и се втурнаха към къщата за гости. Минута по-късно се появи и Теодор.

— О, небеса! — простена той — Как стана така, че се стигна дотук!

— Докъде? — невинно попита Ким.

Известно време Теодор не можа да промълви и дума. След това успя само да каже, че Ирини все още не е намерена. Изглеждаше потиснат и унил.

— Имай малко търпение — извика Ким. — Може би съвсем скоро всичко ще се подреди по най-добрия начин.

Теодор поклати глава:

— Не, не вярвам. По-скоро ериниите^[1] ще дойдат при нас и тогава...

— Кой? — попита Ким.

Жрецът я погледна учудено:

— Не знаеш кои са ериниите?

— Ннне... — заекна Ким.

Теодор се почеса по главата.

— Трябва да полагаме повече грижи за образованието на децата — промърмори той. — Ще ти обясня. Трите богини на отмъщението Алекто^[2], Тисифона^[3] и Мегера^[4] са зловещи крилати създания. Изглеждат като беловласи старици, в косите им са вплетени змии и факли, а от очите им капе кръв. Носят мечове и копия, но най-страшното им оръжие са техните писъци — толкова са ужасни, че сърцето на човек спира да бие. Ериниите са пазителки на морала и законността и наказват всеки, който ги престъпи! Много е възможно Аполон да е изпратил богините на отмъщението, за да отведат нашата мила Ирини в царството на мрака...

— Успокой се — помоли го Ким. — Още не се е стигнало дотам.

— Какво разбираш ти? — уморено отвърна Теодор. — А сега трябва да отида при портата. Налага се да известим поклонниците, че утре трябва да дойдат отново. Това ще ги ядоса много.

И жрецът се отпрати към портата.

Приятелите също излязоха от къщата за гости и седнаха на сянка пред една от съкровищниците.

— Супер! Теодор не ни даде никаква работа — каза Ким.

Кия се заумилква в краката ѝ и момичето я взе в скута си.

— Не вярвам в това проклятие. Зад изчезването на Ирени се крие нещо друго.

— И на мен така ми се струва — подкрепи я Леон. — Трябва да проследим следата с вълната. Кой е бил със стадото си на извора, когато Ирени е изчезнала?

Юлиан щракна с пръсти:

— Това може да ни каже Медиас. Той познава всички в Делфи. Няма да е зле да го поразпитаме.

Приятелите незабелязано се промъкнаха покрай войника, който стоеше на пост пред портите на храма и оживено разговаряше с някакъв поклонник. После се затичаха към агората. Не след дълго откриха Медиас в гостилницата „При Дионис“. Гадателят седеше на една маса и разговаряше с двама мъже, единият — възрастен, а другият — млад. Мъжете бяха облечени в скъпи дрехи и по всичко личеше, че са доста богати. Децата не искаха да пречат и останаха да чакат наблизко, откъдето успяха да чуят разговора. За щастие гостилничарят беше зает, иначе сигурно щеше да ги изгони навън.

— О, благородни Батос — тъкмо казваше Медиас със сладък като мед глас, — повярвай ми, няма да намериш по-добър от мен в гадателското изкуство.

Мъжът, наречен Батос, отсече:

— Няма да ти направя този подарък! Ние искаме да питаме оракула, а не някакъв си гадател.

— Но днес оракулът е затворен — напомни Медиас и се наведе към младия мъж. — Какво искате да научите от оракула, достойни Филипе?

Младият мъж въздъхна тъжно:

— Трябва да се ожена и баща ми намери богатата Пано. Само че тя е ужасно грозна. А аз обичам красивата Елефтерия, която...

— ... е отчайващо бедна — сурово додаде бащата. — Една такава женитба е напълно безсмислена.

— Виждам — прошепна Медиас, — че това е сериозен проблем. Тъкмо като за мен. За няколко драхми^[5] с радост ще попитам боговете кое е правилното решение — това, което казва сърцето, или това, което говори кесията.

Батос рязко се изправи и блъсна недояденото ястие към средата на масата.

— Достатъчно! Тръгваме, Филипе!

Филип неохотно последва баща си.

Медиас примирено вдигна рамене. След това се обърна към приятелите:

— Къде бяхте? Не че ми липсвахте, но очаквах да кажете поне едно благодаря.

Юлиан разказа какво се случи междувременно.

— Прекрасно, в такъв случай сте обезпечени — зарадва се Медиас. — А аз се надявам все пак да извадя късмет днес. Не можах да убедя Батос, че бъдещето на сина му е в моите ръце, но знам, че те пак ще дойдат.

— Откъде са Батос и Филип? — искаше да знае Леон.

— От Тир^[6] — отговори Медиас. — Батос е богат търговец или поне така твърди този стар скъперник.

Юлиан най-после успя да насочи разговора към целта. Имаха късмет, защото Медиас познаваше всички пастири в Делфи.

— Старият Ситалк обича да пасе стадото си около Касталския извор. И вчера беше там. Когато тръгнах на лов, го видях да отива към извора с овцете си.

Приятелите набързо се сбогуваха. Те оставиха озадачения Медиас в гостилницата и потърсиха къщата на Ситалк. Тя се намираще на един хълм извън града, заобиколена от ниви с пшеница и маслинен горичка. Къщата беше проста каменна постройка с кладенец отпред. В кошарата до нея се бяха скупчили около петдесетина овце.

— Това е добър знак — каза Ким. — Изглежда, че днес пастирът си е у дома.

Момичето се оказа право. Почука на вратата и отвътре се показва възрастен мъж.

— Три деца и една котка — странно... Жена ми и аз рядко имаме гости. Някаква новина ли ми носите? Ако е така, да се надяваме, че е добра, в името на Хермес^[7].

— Не носим известия — отговори му Ким и се усмихна. — Но искаме да те питаме нещо.

Внезапно Ситалк стана подозрителен:

— Така ли?

— Идваме по заръка на Коробий — захитрува Ким и си спечели озадачените погледи на Леон и Юлиан. — Вероятно си чул за изчезването на Ирени. Следите ѝ се губят при Касталския извор. А ти си бил там вчера...

Ситалк отбранително вдигна ръце:

— Аз? Нищо подобно! — той припряно заклати глава и по челото му изби пот. — Не съм бил там, не съм видял нищо. Оставете ме на мира! Иначе...

Ситалк грабна вилата, която беше изправена до вратата и заплашително насочи острият ѝ зъбци към приятелите:

— Изчезвайте! — просъска пастирът.

Юлиан, Ким и Леон побягнаха, колкото им държах краката, надолу по хълма. Спряха запъхтени, едва след като изминаха стотина метра.

— Нищо не постигнахме — каза Юлиан разочаровано.

— Не мисля така — възрази Ким. — Ситалк не ни каза истината — беше много нервен. Сигурна съм, че крие нещо.

Леон кимна:

— Освен това изглежда, че нещо силно го е изплашило. Но какво?

— Скоро ще разберем — решително заяви Ким.

[1] еринии — (гр. — „проклятие“). — Богини на възмездието, обитателки на подземния свят, пазителки на нравствената чистота и ред — те безмилостно преследвали извършителите на всяко убийство и наказвали всички, които престъпели клетвата си или законите на гостоприемството. Ериниите били три: Алекто („Неукротимата“), Тисифона („Отмъстителката за убийствата“) и Мегера

(„Завистницата“). Обикновено ги изобразявали като старици със змии в косите и с бичове в ръцете. — Б.пр. ↑

[2] Алекто — (гр. — „неукротима“). — Най-жестоката от трите еринии — богини на възмездието. Обикновено Алекто се изобразява с крила. — Б.пр. ↑

[3] Тисифона — (гр. — „отмъстителка“). — Една от трите еринии. Обитава подземния свят и обикновено я изобразявали със змии в косите, около ръцете и кръста, с факел в едната ръка и придружавана от Ужаса, Уплахата, Скръбта и Лудостта. — Б.пр. ↑

[4] Мегера — една от трите еринии, богиня на възмездието. — Б.пр. ↑

[5] драхма — гръцка сребърна монета. — Б.пр. ↑

[6] Тир — един от най-големите финикийски градове, разположен на югоизточното крайбрежие на Средиземно море, на днешната територия на Ливан. Тир бил важно пристанище и оживен търговски център. Градът бил от ключово значение за завоевателните походи на Александър Велики в Азия. През 332 г.пр.Хр. Александър Велики успял да завладее града след седеммесечна тежка обсада, което така го ядосало, че след падането на града заповядал да бъдат избити всички мъже, годни да носят оръжие, а децата и жените да бъдат продадени в робство. Пощадени били единствено гражданите, които потърсили убежище в храма на Херакъл в града. — Б.пр. ↑

[7] Хермес — вестител на боговете и бог на търговците, пътниците, крадците и измамниците. Съпровожда душите на покойниците до подземния свят. Има крилати златни сандали и носи вълшебен жезъл, с който може да приспи или събуди всеки смъртен. — Б.пр. ↑

НОВАТА ПИТИЯ

На следващата сутрин Теодор ги събуди в ранни зори.

— Ставайте бързо! — викна той. — Чака ни много работа.

— Каква? — сънено промърмори Леон.

Жрецьт въздъхна:

— Ирини все още я няма и ние, жреците, избрахме нова пития — казва се Таргелия.

— Как всъщност се става пития? — любопитства Ким.

— Питията трябва да е родена в Делфи, да бъде млада, да има пророчески дарби и да бъде готова да посвети живота си на Аполон. Таргелия отговаря на всички изисквания. Тя ще е чудесна пития, каквато беше и предшественичката ѝ. Бедната Ирини, надявам се, че е добре, в името на Афродита^[1].

— Ще бъде ли отворен оракулът днес? — попита Юлиан.

Теодор кимна:

— Да, и вие ще получите нови задачи, така се разпореди Коробий.

Най-после приятелите окончателно се разсъниха.

— Ще помагате по време на церемониите — продължи жрецьт. — Ето защо трябва да се разделите. Момичето ще помага на питията и ще пали лаврови листа върху олтара. Момчетата ще съпровождат хората, които са дошли за съвет и ще помагат при измиванията и жертвоприношенията.

Ким скочи от нара:

— Значи ще влезем в храма на Аполон?

— Да — лаконично отвърна Теодор. — Но не се радвайте предварително. Тези привилегии носят и задължения.

— И какви са те? — подозрително попита Леон.

Жрецьт сниши глас:

— Ще бъдете довереници на Аполон, ще бъдете негови слуги. Това означава, че ще трябва да му се подчинявате напълно. — Той изпитателно огледа децата, чиито очи блестяха от вълнение. — Нямата

право да напускате оракула без разрешение, както направихте вчера. Коробий се разпореди за това.

Приятелите се спогледаха озадачено. Очевидно всяка тяхна стъпка се следеше...

— Освен това ще трябва да престанете да задавате въпроси — продължи Теодор. — Не е ваша работа — каза Коробий, — да се интересувате от волята на боговете. Разбрахте ли?

Приятелите кимнаха колебливо.

— Опичайте си акъла, защото в противен случай ще ви застигне проклятието! — предупреди ги Теодор, докато отиваше към вратата. — И бъдете готови, скоро ще дойдем да ви вземем за церемониите.

Половин час по-късно се появи дребният, мрачен Андروتсион, за да отведе Ким. Кия се умилкваше в краката ѝ и скочи след нея, докато момичето излизаше от стаята.

— Кия, тук! — извика Юлиан, но Кия не го послуша и продължи след Ким като сянка.

Андروتсион заведе Ким в малка постройка в задната част на храма, където ѝ дадоха нов хитон, дълъг до глезените.

След като Ким се облече, Андروتсион я заведе при процесията, която чакаше до една от портите. Там вече бяха Коробий, още няколко жреца и Таргелия — новата пития.

Ким се стресна, като я видя отблизо. Тясното лице на младата жена беше невероятно бледо, почти мъртвешко. Смолисточерната ѝ коса падаше в безпорядък върху челото. Таргелия гледаше към Ким, но сякаш не я виждаше. Лицето на питията приличаше на маска, очите ѝ бяха вторачени някъде зад Ким. Въпреки жегата, която се усещаше още от ранни зори, Ким потрепери. Новата пития я плашеше.

Коробий мълчаливо бутна Ким към края на малкото шествие. След това застана в началото му и тръгна към портата. Останалите го последваха. Питията забули лицето си с покривало.

Ким наведе глава, страхуваше се да не би някой да прочете мислите ѝ, ако случайно срещне погледа ѝ. Рояк въпроси се въртяха в главата ѝ. Защо нямат право да напускат оракула? Защо всяка тяхна стъпка се следи? Може би са видели твърде много? В опасност ли са? Ще бъде ли потулено изчезването на Ирени? Ким се надяваше да си

изясни всичко това. Животът обаче трябваше да продължи, Делфи се изхранваше от оракула и нямаше да се допусне нещо да попречи на работата му.

Ким здраво стисна устни — няма да се остави да я сплашат. Беше твърдо решена да разгадае тайната, свързана с Ирени. Сигурно Леон и Юлиан бяха на същото мнение.

В това време, под ръководството на Теодор, Леон и Юлиан се грижеха за хората, които бяха дошли за съвет и искаха да се обърнат с въпрос към оракула. Беше дошъл един богат търговец на скъпоценности от Атина, водиха го при извора, но разбира се, след питията. После жрецът отведе децата и търговеца в пронаоса^[2], преддверието на храма. Там имаше надпис, издялан върху камък: „Опознай себе си“.

Щом очите им привикнаха към тъмнината, Леон и Юлиан не можаха да скрият възхищението си. Всичко наоколо блестеше. В единия ъгъл имаше златен съд за светена вода, в другия — сребърен бик, в третия — колона от бронз, украсена със златни звезди.

— Готов ли си да платиш пеланоса? — обърна се Теодор към търговеца на скъпоценности.

Мъжът кимна и извади тежка кесия изпод богато украсения си химатион. Теодор погледна в нея. Без да промени изражението си, той прибра кесията под дрехата си.

— Почакай тук — каза Теодор и посочи към пейката до широката двукрила врата от кипарисово дърво, украсена с фигурки от слонова кост.

— Зад тази врата ли се намира адитонът^[3], най-святото място? — осмели се да попита търговецът на скъпоценности.

— Ти го казваш — отговори му Теодор и кръстоса ръце пред гърдите си. — Но сега мълчи и чакай.

След като питията се изми на Касталския извор, процесията се върна при оракула и влезе в храма на Аполон. Питията вдигна покривалото си. Върху олтара на богинята Хестия^[4], в средата на храма, гореше вечният огън. Двама мъже донесоха живо козле и го сложиха върху олтара. Коробий изля от котел, който Ким му подаде,

малко студена вода върху гърба на животното и внимателно се взря в него.

— Добре — каза той с облекчение. — Козлето потрепери. Това е знак, че Аполон е готов.

Козлето беше принесено в жертва върху олтара. Ким се обърна ужасена, а Коробий тихо я смъмри. След това сложи в ръцете ѝ тамян^[5], черен блян^[6] и лаврови листа и ѝ нареди да ги хвърли във вечния огън. Ким се подчини. Питията се приближи до олтара и жадно започна да вдишва ароматния дим, който се разнесе наоколо. Изведнъж жената започна да залита. Димът изглежда я замая. Коробий веднага ѝ се притече на помощ. След това заведе питията и останалите в адитона. Ким незабелязано се огледа за Кия, но никъде не видя котката.

Свещеният огън осветяваше адитона. Примигващата му светлина играеше върху внушителната златна статуя на Аполон, свещеното лаврово дърво и някаква надгробна плоча. Ким с усилие успя да разчете надписа върху нея — това беше гробът на Дионис, сина на Зевс.

На задната стена на помещението се виждаше голям конусовиден камък. Ким се досети, че това е омфалт^[7] — пъпът, гърците го смятат за центъра на света. Когато момичето се обърна, с ужас видя, че Кия се е промъкнала в адитона и се е скрила точно зад свещения камък. Ким се притесни. Ако Коробий открие котката, много ще се ядоса.

Но жрецът бе насочил цялото си внимание към Таргелия. Питията колебливо седна на гадателския триножник и затвори очи. Коробий ѝ подаде сребърна купа, в която имаше едно бяло и едно черно бобено зърно.

Чу се шум от стъпки. Ким долови тихи гласове — сред тях беше и гласът на Теодор. Едва сега тя забеляза вдясно от себе си една обикновена завеса, която леко се размърда. Ким предположи, че зад нея са Теодор, Леон, Юлиан и мъжът, който иска да зададе въпрос на оракула.

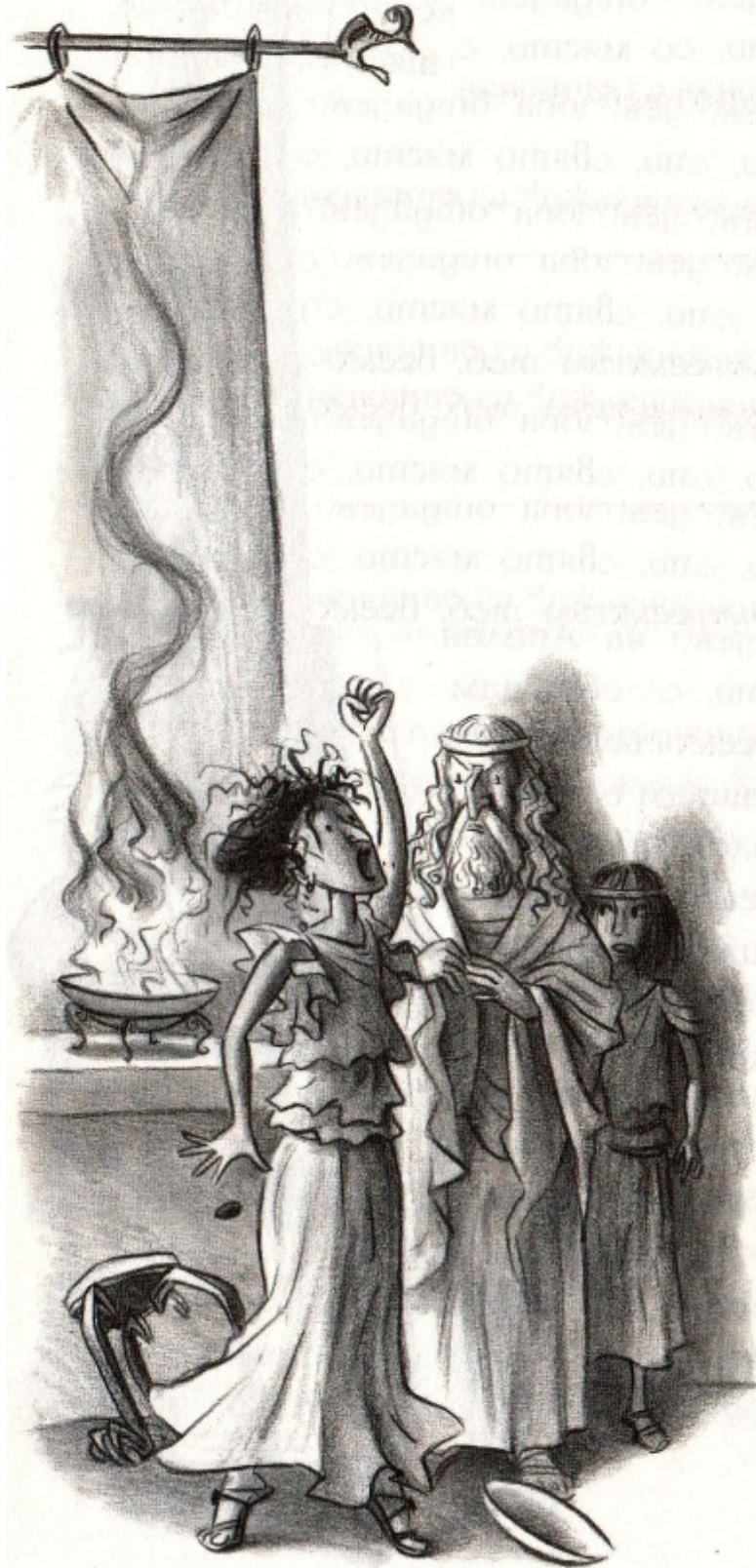


И ето, иззад завесата прозвуча гласът на Теодор — този път силен и ясен:

— Аз, жрецът на Делфи — това отдадено на Аполон свято място, се обръщам към теб, всемогъщи Аполоне, и те питам от името на Архилох, търговец на скъпоценности, ще достигне ли корабът му невредим пристанището на Атина?

Първоначално питията не реагира. На Ким ѝ се строи, че Таргелия изобщо не е чула въпроса. Лицето ѝ остана неподвижно, както и цялото ѝ тяло. Измина цяла минута в пълно мълчание. Ким дори не смееше да си поеме дъх.

Внезапно питията отвори очи. Устните ѝ помръднаха, сякаш иска да каже нещо. Но Таргелия остана безмълвна. Тялото ѝ затрепери, ръцете ѝ посегнаха към купата и стиснаха здраво двете бобени зърна. Тя отметна глава назад и отвори широко уста, задъхваше се, през тялото ѝ премина гърч, сякаш от висока температура. В очите ѝ се появи особен блясък и по бледите ѝ бузи започнаха да се стичат сълзи. Тя протегна лявата си ръка, отвори я и остави черното зърно да падне на пода. След това издигна нагоре дясната ръка, в която държеше бялото зърно.



— Аполон каза! — извика в този момент Коробий. — Бялото зърно. Отговорът е „да“.

Изад завесата се чу ликуващ вик. Коробий се приближи до завесата и я открехна, след това размени няколко думи с Теодор.

Ким отново погледна питията. Таргелия се беше отпуснала върху триножника и сякаш бе заспала.

Вечерта, изморени, но развълнувани, приятелите почиваха в стаичката. През деня ги допуснаха при още четири запитвания. Но сега вратите на светилището бяха здраво заключени и децата не можеха да мръднат от задушната стаичка.

— Видя ли колко бяха тежки кесиите, които Коробий получаваше всеки път? — попита Леон.

— Нищо чудно, че съкровищниците са натъпкани до пръсване.

Юлиан кимна:

— По всичко изглежда, че тук се печелят много пари. Любопитен съм, колко от предсказанията се оказват верни.

Ким, която си играеше с Кия върху рогозката, допълни:

— Димът, който вдишваше Таргелия, я доведе до транс. И през ум не ми минаваше, че в оракула се използват най-обикновени бобени зърна.

— Невинаги — отговори Юлиан. — Коробий каза, че Аполон отговаря на търсещите съвет и чрез думите на питията. А Теодор ми обясни, че това се отнася за въпроси, на които не може да се отговори само с да или не.

Ким стана и започна да се разхожда из стаичката като тигър в клетка. Момичето не можеше да забрави бобените зърна. Бяло и черно, бяло и черно, бяло и черно...

Изведнъж Ким спря и щракна с пръсти:

— Сетих се! — извика тя. — Черният цвят — това е разковничето!

Леон и Юлиан я гледаха с неразбиране.

— Момчета! — продължи Ким. — Чудехме се как да изобличим Ситалк. Благодарение на бобените зърна ми дойде една идея. На извора намерихме не просто някаква вълна, а черна! А черни овце не

се срещат толкова често. Ако намерим черна овца в стадото на Ситалк, тогава...

— Гениално! — възкликна Леон. — Трябва още веднъж да отидем при пастира и...

Той прекъсна изречението по средата и сложи пръст на устните си. Под прозореца се чу сподавено кихане. С бърз скок Леон се озова пред прозореца и погледна навън. Една забулена фигура побягна към храма и се скри зад него.

— Някой ни подслушваше! — простена Леон.

— Видя ли го? Кой беше? — попита Юлиан със затаен дъх.

Леон ядосано поклати глава.

— Не, за съжаление, но този тип е дребен като Андротион — момчето замислено погледна към приятелите си. — Мисля, че трябва да сме внимателни, много внимателни.

— Да — прошепна Юлиан. — Не бих искал да изчезна безследно като Ирени. Започвам да си мисля, че ни предложиха гостоприемство в оракула, само за да ни контролират. Може би сме видели нещо, което не е трябвало да видим...

[1] Афродита (гр. — „пьяна“). — Богиня на любовта и красотата, родена от морската пяна. Била дивно красива. Неин съпруг бил Хефест — куция бог на огъня. Афродита е една от най-почитаните богини в Древна Гърция. — Б.пр. ↑

[2] пронаос — преддверие на храм, което може да бъде открито или покрито, най-често поддържано от колони. Зад него се намира целата на храма, където обикновено се разполага статуя на почитания бог. — Б.пр. ↑

[3] адитон — (гр. — „недостъпен“). — Специално, най-често малко помещение в гръцките храмове, разположено зад целата. В него влизали само жреци или избрани хора и то само в определено време. Особено прочут бил адитона на храма на Аполон в Делфи, където питията, седнала на гадателски триножник, правела предсказания. — Б.пр. ↑

[4] Хестия — богиня на огъня и домашното огнище. Тя е непорочна, спокойна и добра и не участва в кавгите и споровете на олимпийските богове. Радвала се на голяма почит и във всеки гръцки дом имало неин олтар. — Б.пр. ↑

[5] Тамян — Ароматна смола, получавана от дърво от семейство Бурсерови (Burseraceae), което расте в Източна Африка, Арабския полуостров, Индия и Иран. При тлеене отделя дим със специфична миризма. Още в древността смолата се използвала при религиозни и култови ритуали. Използва се и в парфюмерията. ↑

[6] Черен блян — (черна попадийка). — Тревисто растение, което съдържа отровни алкалоиди. Древните гърци вярвали, че който яде от него, може да види бъдещето. — Б.пр. ↑

[7] омфал (гр. — „пъп“.). — Въображаем център на света, връзка между подземния свят, земята и небесния свят. Според древногръцкия писател Плутарх, Зевс поискал да узнае къде е центърът на света и пратил два орела да го търсят. Единият орел полетял от единия край на земята, а другият — от другия. Срецнали се в Делфи. Омфалът е свещен камък, който се намирал в адитона на храма на Аполон в Делфи. Имал формата на конус, с фина мрежа по повърхността. Днес в музея на Делфи може да се види по-късно римско копие на свещения камък, което също е стояло в храма на Аполон. — Б.пр. ↑

ВИК В НОЩТА

На следващия ден приятелите постоянно имаха неприятното усещане, че ги следят. Дори за миг не останаха сами. През цялото време с тях беше Теодор, който им възлагаше задачи, а и участваха в церемониите в оракула. Освен това трябваше да донесат дърва за огъня в адитона и да полаят свещеното маслиново дърво.

Едва вечерта жрецът ги освободи:

— Веднага в леглата — разпореди той. — Утре ни чака още по-напрегнат ден. И може би най-после ще бъдем удостоени с височайшето посещение, което отдавна чакаме.

Децата се прибраха в стаичката си. През прозореца видяха как Теодор се скри в съседната сграда, където живееха жреците.

— Чисто е — каза Леон. — В теб ли е вълната, Юлиане?

— Разбира се, но как ще излезем от светилището? На стражите сигурно им е наредено да не ни пускат навън.

— Прав си — отвърна Леон. — Значи ще трябва да използваме друг път. — Момчето се шмугна през вратата и потъна в мрака, който обгръщаше храмовете. Юлиан, Ким и Кия го последваха. Отправиха се към най-близката порта. Както очакваха, пред нея се разхождаше добре въоръжен хоплит.

— И сега какво? — прошепна Юлиан.

— Виждате ли маслиновото дърво зад стената? Клоните му минават над нея — тихо каза Ким. — Ако имахме въже...

Леон и Юлиан веднага се досетиха. Върнаха се на бегом в къщата за гости и я претърсиха. Най-после в един ъгъл Леон откри дълго въже, което му напомни за най-големите им лудории в родния Зибентан. Приятелите успяха да се покатерят върху стената, без да ги забележат. Размотаха въжето и го провесиха през един клон. След това по ствола на дървото се спуснаха от другата страна на стената. Кия беше най-бърза.

— Имаме късмет — каза Леон, когато се приземиха успешно. — Това е второто дърво, което ни помага тук.

Кия поведе малкото шествие. Стигнаха до агората, където цареше весело оживление. До тях достигаха откъслечни разговори, почти всички бяха свързани с предстоящото посещение на Александър.

Приятелите се втурнаха по стръмната улица надолу, скоро и последните къщи на града останаха зад гърба им.

Но ето, че Кия спря и се обърна.

— Пристигнахме — каза Ким и се засмя. Обаче, като видя широко отворените очи на котката, момичето изведнъж стана сериозно. Кия се взираше към пътя, който се губеше в тъмнината. Ушите ѝ бяха наострени, опашката ѝ леко потреперваше.

— Какво има? — попита я Ким и си пожела да има нейния остър поглед, защото тя самата различаваше само малка част от пътечката и очертанията на няколко дървета. — Има ли някой зад нас, Кия?

Чу се сърцераздирателно мяукане. Ким хвърли ужасен поглед към Леон и Юлиан:

— Смятате ли, че ни преследват? — попита тя нервно. — Да не би да е Андрион?

— Не знам — колебливо отговори Юлиан. — Много е тъмно...

— Не се плашете — опита се да ги успокои Леон. — Може би нещо друго е изплашило Кия. Някакво животно например. Да вървим.

Той се наведе към Кия и я погали по главата. Котката отново измяука.

Приятелите мълчаливо продължиха да вървят в нощта, потънали в мислите си.

Не след дълго пред тях изплува, като голяма черна канара, къщата на пастира. Приятелите се скриха зад висок храст близо до нея. Неочаквано в един от прозорците се появи светлина — Ситалк си беше вкъщи.

— Виждате ли овцете? — попита Ким.

— Не — прошепна Леон. — Но сигурно са в кошарата до къщата. Нека погледнем.

Зад тях нещо изсвистя. Беше като силен удар от камшик. Приятелите изплашено се обърнаха, но не видяха нищо друго, освен тъмнина. Кия направи гърбица и изфуча.

— Няма никой — каза Леон и след това додаде тихо: — Да идем при кошарата.

Така и направиха. Щом усетиха хора, животните се скупчиха край оградата. Може би се надяваха да получат храна, но децата усилено се вираха в малкото стадо. За щастие точно в този момент иззад облаците се показа луната и стана по-светло.

— Ето я черната овца — възбудено прошепна Ким и посочи едно дребно животно в края на стадото.

— Чудесно. — Леон беше доволен. — Трябва пак да поговорим със Ситалк. Той ни излъга!

— Да не бързаме — спря приятелите си Юлиан. — Вълната, която намерихме при извора, може да е от друга овца. Да не изключваме възможността в Делфи да има и други черни овце.

Леон подръпна крайчеца на ухото си:

— Може и така да е. Но смятам, че трябва да опитаме. Освен това нямаме други следи. Ще изненадаме Ситалк и ще видим какво ще стане.

Юлиан се съгласи. Приблжиха се до вратата и почукаха.

Ситалк отвори с маслена лампа в ръка:

— Какво искате пак, в името на Пан^[1]? — ядосано попита той.

— Покажи му вълната, Юлиан — хладно отвърна Леон.

Юлиан извади вълната изпод туниката си.

— Е, и какво? — Ситалк понечи да затвори вратата.

— Почакай — извика Леон. — Става въпрос за Ирени. Тя изчезна безследно при извора. Там намерихме и тази вълна. Тя е от черна овца. Беше ли при извора, когато изчезна Ирени?

Ситалк направи крачка напред и сложи пръст върху устните си:

— По-тихо! Жена ми не трябва да чуе. Тя е много приказлива — прошепна мъжът. След това заведе децата в маслиновата горичка до къщата. В тъмнината дърветата изглеждаха мрачни и зловещи. — Да, бях при извора — призна Ситалк. — Но кой ви изпраца?

— Никой — отвърна му Леон. Той се радваше, че планът му успя. — Ние намерихме вълната и кръвта при извора и искаме да разберем какво се е случило.

Пастирът кимна. Върху челото му заблестяха капчици пот. Той трескаво се огледа.

— Страх ли те е? — попита Юлиан. — От кого?

Ситалк поклати глава:

— Не ме е страх... Е, добре. Бях при извора онази сутрин. Нахраних овцете, както обикновено, поседнах за малко, докато дялках едно конче от дърво за моя внук — по устните му пробягна усмивка. — И тогава дойде тя, Ирени. Хубаво момиче. Изми се на извора и дори не ме забеляза. И тогава...

Ситалк не довърши изречението си.

— И тогава?

Пастирът нервно потриваше дланите си:

— Появиха се конници... Като изневиделица... И се нахвърлиха върху Ирени.

В този момент Кия изфуча. Приятелите се обърнаха и се възряха в тъмнината. Сърцата им щяха да изхвъркнат от гърдите. За момент им се стори, че нещо се движи между дърветата.

— Какво е това? — произнесе Ким, останала без дъх.

От всички страни, безмълвно и стремително, се приближаваха сенки. Ким се видя заобиколена от едри, маскирани фигури.

— Спасявайте се! — изкрещя Ситалк и панически се спусна да бяга. За миг пастирът изчезна в горичката. Леон, Юлиан и Ким се канеха да побегнат след него, но в този момент котката се стрелна точно в противоположната посока. Децата се поколебаха за секунда, обаче усетът им подсказа, че трябва да последват Кия. Котката беше открила пролука в редиците на нападателите. С бързи скокове тя се втурна между маслиновите дръвчета и се скри в храстите. Приятелите се хвърлиха на земята и пълзешком се провряха след нея в гъсталака. Тръните раздираха ръцете и краката им.

Земята край тях се разтресе от тежки копита. Огромен кон профуча досами скривалището на децата, които се бяха притиснали плътно едно до друго и се молеха ездачът да не ги открие. Ето че конят, цвилейки, се изправи на задни крака. Затаиха дъх и треперейки наблюдаваха през клоните онова, което става. Маската на конника имаше само една тясна цепнатина, през която можеха да се видят очите му, беше въоръжен с лък и стрели. Оглеждаше се на всички страни — очевидно търсеше децата! След това обърна коня и препусна.



Децата въздъхнаха с облекчение:
— Отървахме се на косъм! Браво, Кия!

— Да, още веднъж ни провървя — прошепна Юлиан. — Какво ли става със Ситалк?

В този момент отекна ужасен вик, който смрази кръвта във вените им. Можеха да се закълнат, че това беше гласът на Ситалк. След това над маслиновата горичка се възцари тягостна тишина.

[1] Пан — бог на горите, планините, пастирите. Приличал на коза — с тяло, обрасло с косми, с рога, с копита и козя опашка. — Б.пр.

↑

ТАЙНСТВЕНОТО СЪОБЩЕНИЕ

Приятелите останаха скрити в храстите още известно време. Струваше им се, че след преживяния ужас няма да могат да направят и крачка.

Леон пръв се осмели да излезе от прикритието. Последва го Кия, след това Ким и накрая Юлиан.

Наоколо цареше зловеца тишина.

— Дали Ситалк е... още тук? — тихо рече Юлиан.

— Много е възможно — прошепна Ким. — Горкият, сигурно се нуждае от помощ. Трябва да го намерим.

Въоръжени с цялата си смелост, децата тръгнаха през горичката. Не намериха Ситалк и отидоха в къщата да кажат на жена му. Тя реагира доста хладнокръвно, тръгна с тях към града и съобщи за случилото се на един хоплит. След това пътищата им се разделиха. Леон, Ким и Юлиан се отправиха към светилището.

— Трябва ли да казваме на Коробий? — попита Ким.

— По-добре да не казваме — категоричен беше Юлиан. — Той няма да е очарован, ако разбере, че сме напусkali светилището. Много е вероятно да ни накаже или направо да ни изгони.

— Прав си — съгласи се Леон. — Затова трябва незабелязано да се върнем в стаята си. Всъщност изобщо не съм изморен. А вие?

На Ким и Юлиан също не им се спеше, така че тръгнаха да се разхождат из агората. От кръчмите наоколо се разнасяха безгрижните гласове на гуляйджиите. В „При Дионис“ също цареше оживление. Приятелите надзърнаха през прозореца и видяха Медиас. Ясновидецът беше седнал на една маса с кандидата за женитба Филип. Той видя приятелите и им кимна да влязат.

— Дали Филип вече е разбрал кога ще го допуснат при питията? — чудеше се Юлиан.

— Защо просто не го попитаме? — предложи Леон.

Ким и Юлиан се съгласиха.

— По-добре да не казваме нищо за онова, което се случи със Ситалк — предложи Юлиан. — Все още нямам доверие на този човек.

В кръчмата беше горещо и душно, почти всички маси бяха заети. Медиас въпросително погледна към приятелите:

— В името на Зевс, не трябваше ли отдавна да сте в леглата? — подкачи ги той с усмивка.

Приятелите седнаха при него и при Филип.

— Беше ни много горещо и не можахме да заспим. Затова решихме да се поразходим малко — каза Ким с възможно най-невинен поглед.

Гадателят я погледна на свой ред и на нея ѝ се стори, че чете мислите ѝ, както се чете широко разтворена книга. Момичето засрамено наведе глава.

Леон разбра какво става и се обърна към Филип:

— Кога ще зададеш въпроса си на оракула?

Филип го погледна с изцъклен поглед. Очевидно беше пийнал малко повечко.

— Още утре, в името на Афродита! Във всеки случай така ми обещаха жреците. Но аз не мога да чакам повече! Медиас току-що ми гледа на ръка и ми каза, че нещата ще се подредят добре, нали така, Медиас?

Гадателят успокояващо докосна ръката на младия мъж.

— Разбира се, приятелю. Аполон ще проговори с устата на питията и вероятно ще те посъветва да се ожениш за Елефтерия.

Филип укоряващо погледна Медиас:

— Как така вероятно? — гласът му прозвуча разочаровано. — Мислех, че си сигурен. За какво ти платих тогава?

Медиас въздъхна шумно:

— Ако Ирени беше тук, щях да съм по-сигурен. Но откакто Таргелия е пития...

Юлиан се наведе към него, очевидно заинтригуван:

— Какво искаш да кажеш?

Медиас се огледа наоколо, за да се увери, че гостилничарят не е наблизо и прошепушна:

— Е, носи се това-онова.

— И какво по-точно се носи? — искаше да знае Юлиан.

Медиас поклати глава:

— Няма да чуете повече ни дума от мен. Отново се разприказвах. В Делфи има много влиятелни хора, които няма да се зарадват да го чуят. Хора, които могат да накарат всеки, който мисли различно, да замлъкне. Разбрахте ли ме сега?

Приятелите смутено замълчаха.

Филип тежко се надигна:

— Това е прекалено сложно за мен. Единственото, което искам, е да се ожения за моята Елефтерия и нищо повече. А сега отивам да спя.

С яката си ръка той стисна рамото на Медиас и то изпука:

— А на теб, гадателю, мога да пожелаая едно — предсказанието ти да се изпълни.

Медиас кимна:

— Ще видим...

— Внимавай, гадателю — отвърна Филип и размаха към гостилничаря натъпканата си с пари кесия.

Ким, Леон, Юлиан и Кия също си тръгнаха. Медиас каза, че още малко ще поработи — така го нарече.

— Медиас подхвърли нещо доста странно — отбеляза Леон, когато отново се озоваха на улицата.

— Да — съгласи се Ким. — Прозвуча така, сякаш Медиас смята, че не всичко е честно в предсказанията на оракула.

— Не мога да си представя как е възможно — Юлиан се прозина. — Междувременно ми се доспа. Няма ли да се връщаме? На вас не ви ли се спи?

В отговор Леон и Ким дружно се прозяха. Единствено Кия изглеждаше бодра.

Децата стигнаха до стената на храмовия комплекс и се покатериха по маслиновото дърво. Леон първи се озова върху стената и вече посягаше към въжето, когато замръзна на място. Един хоплит излезе иззад булевтериона и се насочи право към тях! Вероятно патрулираше наоколо. Леон направи знак на приятелите си да не мърдат. Войникът мина точно под тях. Децата затаиха дъх, молеха се хоплитът да не бъде осенен от идеята точно сега да погледне към красивото звездно небе. Късметът им проработи — войникът завърши обиколката си, без да ги забележи. Те изчакаха още малко, после се спуснаха по въжето и, като се спотаяваха в сенките на съкровищниците и статуите, крадешком се прибраха в стаята си. Не

посмяха да запалят маслената лампа, а пипнешком се добраха до леглата си.

Изтощен, Юлиан се отпусна върху рогозката, но веднага се надигна. Нещо твърдо се беше опряло на гърба му.

Момчето внимателно опипа леглото и откри тежък камък, около който беше увито нещо. То шумолеше и на пипане приличаше на груба хартия.

— Тук има нещо! — прошепна Юлиан. — Елате насам!

— Това е папирус^[1] — каза Ким, намествайки се до Юлиан.

Тя внимателно разви папируса. След това отиде до прозореца, откъдето влизаше слаба лунна светлина.

— Тук пише нещо! — извика Ким възбудено. Момчетата отидоха при нея.

— Нищо не се вижда! — възкликна Ким. — Трябва ни повече светлина.

Наложи се да запалят маслената лампа. На трепкащата ѝ светлина успяха да прочетат съобщението. То беше написаното с разкривени букви и буквално ги накара да настръхнат:

„Елате утре през нощта при кариерата. Имам да ви казвам нещо важно. Отнася се за Ирини и за съдбата на това свято място!“

Приятелите объркано се спогледаха:

— Какво ли означава това писмо? — промълви Юлиан. — Омръзнаха ми вече всички тези загадки.

Но Леон беше на друго мнение:

— Може би писмото ще ни помогне да разгадаем някоя от загадките.

— Да — съгласи се Ким. — Жалко, че не е подписано.

— Да отидем утре при кариерата. Тя се намира малко по-надолу, при реката — каза Леон. — А сега да гасим светлината и нито дума повече. Този оракул има очи и уши, както вече знаем! Достатъчно е да си спомним за Андридион...

[1] папирус — блатно растение, от което се правели свитъци за писане. — Б.пр. ↑

НОВА ЗАГАДКА

С настъпването на утрото Флембукос и Родини, двете величествени скални възвишения край оракула, се обагриха в алено. Из въздуха се носеха гласове на птици и аромат на лавър^[1]. Над светилището цареше измамно спокойствие.

Филип нервно пристъпваше от крак на крак. Той и баща му Батос, жрецът Теодор, Леон и Юлиан очакваха да ги допуснат в храма на Аполон.

— Всичко ще мине добре — опита се да успокои сина си Батос.
— Аполон ще ти посочи правилния избор.

— Да се надяваме, че всичко ще мине добре — тихо промърмори Теодор.

Батос го погледна остро:

— Какво искаш да кажеш?

Жрецът вдигна рамене с въздишка:

— Нищо, нищо...

Батос го погледна недоволно, но не посмя да задава още въпроси. Вместо това сложи ръка върху рамото на сина си.

— О, татко — промърмори Филип. — Нека изборът падне върху Елефтерия!

— Това, синко, не е в моята власт — отговори Батос.

В това време Таргелия, Коробий, Андروتон, Ким, Кия и другите помощници пристигнаха в храма на Аполон след ритуалното измиване на извора. После поредното животно беше принесено в жертва.

След като питията изпадна в екстаз, групичката се отправи към адитона, където в светлината на свещения огън Таргелия седна върху жреческия триножник. Ким застана зад нея и внимателно я наблюдаваше, но и самата тя се чувстваше наблюдавана. Струваше ѝ се, че Андروتон не я изпуска от очи. Кия успя да избегне погледа му, като се скри зад ствола на свещеното маслиново дърво.

Днес Таргелия се държеше съвсем различно. Тя се усмихваше, но някак странно — очите ѝ оставаха сериозни. Тази усмивка беше неуверена, принудена и фалшива, отбеляза Ким. Изведнъж питията погледна строго и плътно стисна устни.

Зад завесата се чу шум. Очевидно Леон и Юлиан бяха застанали там заедно с Филип и Теодор.

Из мрачното помещение се разнесе дълбокият глас на жреца:

— Аз, жрецът на Делфи — това отдадено на Аполон свято място, те питам, всемогъщи Аполоне, от името на Филип — ще се ожени ли той за Пано?

Настана напрегната тишина, в която можеше да се чуе пращането на свещения огън. Погледът на Ким бе прикован в питията. В този момент Коробий ѝ подаде купата с бобените зърна.

Питията пое купата и бръкна в нея. Като че цяла вечност не се случваше нищо. После странната усмивка отново се появи върху лицето на Таргелия и жрицата внезапно се закикоти глупаво. После рязко блъсна купата, която с дрънчене се търколи по пода. Ким настръхна — купата беше празна.

Неочаквано питията скочи от триножника и нададе писък. Пронизителният ѝ глас се понесе над адитона. Ким запуши ушите си, макар че не беше редно да постъпва така на това свещено място. Кия направи гърбица. Настъпи моментът, когато питията най-последно трябваше да разтвори лявата си ръка.

Тя равнодушно остави черното зърно да се изтърколи на пода. След това Таргелия протегна дясната си ръка и я показа на Коробий. В нея лежеше едно обикновено бобено зърно — малко и бяло.

— Аполон каза! — извика върховният жрец. — Отговорът е да!

Изад завесата се разнесе сподавен вик. Ким затвори очи. Бедният Филип, помисли си тя.

След питането питията беше толкова изтощена, че се наложи почивка. Ким се втурна към изхода на храма заедно с Кия. Там вече бяха Юлиан и Леон, заедно с Филип и баща му Батос. С тях беше и жрецът Теодор.

— В името на Афродита, какво нещастие! — вайкаше се Филип. — Обичам Елефтерия, а сега трябва да се оженя за тази гроз...

— Мери си думите, синко! — прекъсна го Батос. — Или поставяш под съмнение желанието на боговете? Оракулът се произнесе

и изборът му е добър.

— Лесно ти е да говориш, нали не ти ще се ожениш за Пано — гневно извика Филип.

Това вбеси Батос, но той се овладя:

— Успокой се — бащински каза той. — Не е важна външността, важно е и това, което е отвътре. А Пано е умна жена.

Но Филип беше неутешим:

— Този лъжец Медиас ми каза, че изборът ще падне върху Елефтерия. Само да ми се мерне пред очите! Лошо му се пише, мога да му го предскажа със сигурност. Освен това си искам парите обратно!

Теодор се закашля и каза:

— Не трябва да слушаш Медиас. Той е измамник. Винаги казва на хората това, което искат да чуят. Някой ден и той ще си навлече гнева на Аполон — също като Ситалк.

Приятелите изненадано се спогледаха. Очевидно жрецът беше в течение.

— Какво се е случило с пастира? — пристодушно попита Ким.

Теодор ѝ хвърли такъв поглед, че тя съжали, задето попита.

— Изчезнал е — мрачно каза Теодор. — Носи се слух, че проклятието е застигнало и него.

— Но защо Аполон трябва да му праща проклятие? — искаше да знае Леон.

Жрецът сведе очи:

— Не питайте повече, за да не си навлечете някоя неприятност. Предупреждавам ви! Никой няма право да се съмнява във волята на боговете.

След този толкова напрегнат ден над светилището най-сетне се спусна вечерта. Приятелите бяха седнали в стаята и си играеха с Кия. Леон намери вълнени конци и направи от тях малка топка. Кия беше вратар и пазеше вратата, направена от два сандала. Леон, Ким и Юлиан се опитваха да вкарат гол, но в повечето случаи Кия беше по-бърза от тях.

След известно време Ким се изправи:

— Не мислите ли, че трябва да тръгваме?

— Стъмни ли се? — попита Леон, приведен над топката, взрян в очите на готвещата се за скок котка.

Ким отиде до прозореца и погледна навън:

— Да, съвсем тъмно е. Вече можем... — тя не довърши изречението си, защото видя една сянка, която притича към храма, отвори вратата му и изчезна вътре.

— Какво има? — попита Юлиан.

— Някой току-що се промъкна в храма! Доста странно, като се има предвид колко е часът! — възбудено извика Ким.

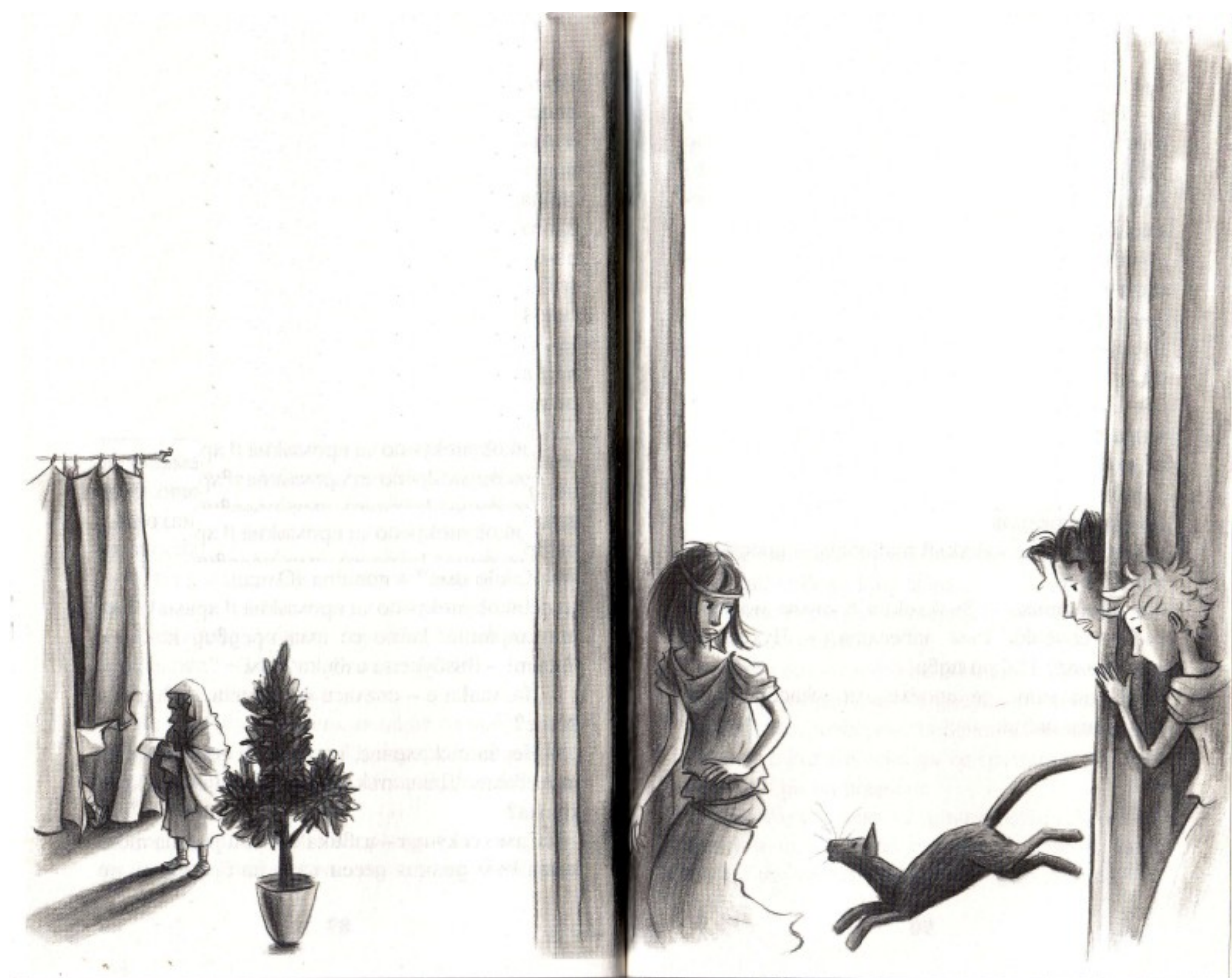
— Да, така е — съгласи се Юлиан. — Видя ли кой е?

— Не, за съжаление, но нали се готвехме да тръгваме. Дали пък да не наминем покрай храма?

— Само секунда — извика Леон и ритна топката към долния десен ъгъл на вратата, но Кия с елегантен плонж улови вълненото кълбо. Леон се надигна с въздишка.

— Добре, да тръгваме. Само че трябва да сме нащрек.

— Разбира се — откликна Ким.



Приведени, приятелите безшумно притичаха до храма. Бялата му фасада студено блестеше на лунната светлина. Промъкнаха се в преддверието и наостриха уши. Нищо не се чуваше. Тихо влязоха вътре. Свещеният огън хвърляше трепкащи сенки по стената и златната статуя на Аполон проблясваше в мрака. Изведнъж дъхът им спря — до лавровото дърво, с гръб към тях, стояха двама мъже.

Юлиан, Ким и Леон се скриха зад колоните и продължиха да наблюдават. Единият мъж даде на другия свитък и кесия с пари, след това бързо се обърна и изчезна зад завесата. Кесията изчезна под туниката на втория мъж, той разви свитъка и пробяга с поглед по него. После прибра свитъка и също се отправи към завесата. Когато я дърпаше зад себе си, писмото падна изпод химатиона му, но мъжът не забеляза това и изчезна.

Приятелите почакаха няколко минути, преди да излязат от прикритието си.

— Познахте ли мъжете? — попита Ким.

— Не — прошепна Леон. — Нали бяха с гръб към нас. Със сигурност сред тях не беше Андروتон. И двамата бяха доста едри. Но мога да се обзаложа, че тук се крие нещо доста гадно.

— Във всеки случай — додаде Юлиан, — парите смениха собственика си, но с каква цел?

— Може би писмото ще ни помогне да узнаем — с надежда каза Ким, вдигна го от пода и го разгъна пред огъня на Хестия.

— Странно, няма никакъв смисъл — промърмори тя и прочете на глас първия ред. — Вз нс ем ад ет ре да ру те вп то...

Момичето спря и безпомощно погледна към приятелите си.

— Може би е някакъв тайнопис — предположи Юлиан.

— Шт, тихо — възкликна в този момент Леон, сочейки към завесата. — Чухте ли стъпките? Някой идва!

Приятелите се спогледаха ужасени и се втурнаха навън.

[1] Лавър (лаврово дърво). — Вечно зелен храст, който достига височина до 6 м. Листата му издават характерен аромат, когато се разтъркат. В кулинарията листата му са известни като дафинови листа. Лавърът бил свещеното дърво на Аполон. — Б.пр. ↑

В КАМЕННАТА КАРИЕРА

Децата бяха останали без дъх, когато изскочиха на площадката пред храма. Нощта навън беше топла и спокойна.

— Трябва ли да ходим в кариерата? — колебливо попита Юлиан. Ким и Леон кимнаха и Юлиан се примири.

— Но трябва да сме много внимателни — предупреди той. — Може и да е капан.

Като не спираха да се озъртат, децата пак прескочиха стената и се озоваха на пътя, който води към града.

— Ужасно съм любопитна какво пише в писмото — каза Ким.

— Аз също — отвърна Юлиан. — Трябва пак да го разгледаме, но на дневна светлина. Може би ще разберем повече. Тайнствената личност, която иска да се срещне с нас, може също да ни помогне.

— Едно е сигурно — смръщи вежди Леон, — в оракула си служат с измама. Иначе защо тайно ще се разменят пари през нощта?!

Ким се закова на място:

— Смяташ, че жреците са подкупени?

Леон кимна.

— Но оракулът говори чрез питията — подхвърли Ким. — Ако предсказанията на оракула са купени, парите трябва да се дадат на питията.

Леон нямаше отговор.

— Да продължим — настоя той. — В противен случай ще закъснеем за срещата.

На лунната светлина реката изглеждаше сребърна. Плейстос спокойно лъкатушеше покрай кариерата, разположена на няколко тераси по склона. Пред кариерата приятелите се спотаиха зад гъст храст жълтуга и заоглеждаха блестящите каменни тераси.

— Виждате ли някого? — попита Леон, докато напрегнато се взираше в тъмнината.

— Не — тихо отговориха Ким и Юлиан.

— Тогава да се поогледаме — прошепна Леон и се промъкна напред.

Приведени, децата претичаха през скалистия терен и стигнаха до голям плосък камък, легнаха по корем върху него и надникнаха към долната тераса на кариерата. Беше доста обширна — около двеста метра дълга и четирийсет метра широка, без да се смятат няколко внушителни каменни блока. Децата плахо се заозъртаха с надежда да съзрат някой среднощен посетител, но всичко наоколо беше пусто.

Юлиан се огледа наоколо. Работата в каменната кариера със сигурност беше ужасно мъчение. Най-вероятно тук до пълна изнемога работеха роби и от сутрин до вечер ломяха каменни блокове. След това каменоделци обработваха камъните, от които се строяха приказно красиви храмове.

Изминаха няколко минути, в които всеки от приятелите потъна в мислите си. Кия се беше свила на кълбо, но не спеше, а внимателно наблюдаваше околността.

— Вероятно някой се е пошегувал — мрачно предположи Юлиан.

Ким се засмя тихо:

— Много смешно, наистина! Но не ми се вярва. Работата е много по-сериозна.

Леон се изправи:

— Нямам никакво желание да вися повече тук. Ще се поразходя наоколо.

— По-добре недей — предупреди го Юлиан. — Опасно е!

Той все още мислеше, че може да са попаднали в капан.

Но Леон махна с ръка:

— О, хайде стига, тук няма никой!

С уверена стъпка момчето тръгна да пообиколи. Стигна до малка барака с полуразрушен покрив. Леон отвори вратата, на лунната светлина се виждаха няколко счупени кирки и купчина дрипи. Паяжини докоснаха голото му рамо. Леон беше разочарован. Какво очакваше всъщност? Да види тайнствения непознат тук? Ама че глупост!

Леон понечи да затвори вратата, но внезапно спря. Стори му се, че под купчината стари дрехи нещо помръдна. Какво е това, което се

подава, крак ли е!?

„Не, не, не може да бъде“, каза си Леон. Превъзможна страха си и се приближи към купа. Нещо пак зашава. Леон се засмя. Вероятно е мишка.

Момчето с облекчение се обърна, тръгна към вратата и няколко пъти пое дълбоко дъх. Усети, че цялото му тяло трепери, въпреки топлата нощ. Дано останалите не забележат страха му. Леон тръгна решително към Ким и Юлиан.

Както вървеше, нещо проблесна на земята. Момчето се наведе и занемя — украшение на кожена каишка! Върху украшението имаше изображение на красив млад мъж, който свири на лира. Аполон! Но по-важното е, че беше виждал това украшение и преди. Само че не можеше да се сети къде.

Разбира се! На шията на Теодор! През главата му се стрелкаха мисли. Теодор е бил тук тази нощ. Няма съмнение, че той е искал да се срещне с тях! Но къде е тогава? И с него ли се е случило нещо? Сърцето на Леон щеше да изскочи от гърдите.

Тревожно се огледа наоколо, но от Теодор нямаше и следа. Вместо него видя Ким и Юлиан, които оживено разговаряха.

— Хей, вие двамата! — възбудено извика Леон, забравил всякаква предпазливост. — Открих нещо! Мисля, че е на Теодор.

И момчето вдигна високо украшението, за да могат да го видят приятелите му.

Юлиан и Ким погледнаха към него.

— Внимавай! — извика Ким в тази секунда.

Леон се обърна рязко. Две маскирани фигури тичаха към него.

— Бягай! — изкрещя Юлиан, който разбра, че приятелят му не може да помръдне от страх.

Най-после Леон се окопоти и затича към приятелите си. Обърна глава и погледна назад — преследвачите бяха по петите му. Още малко и ще го хванат!

— Защо се бави! — извика Ким. — Трябва да му помогнем.

Тя се наведе и грабна един камък, колкото юмрук. Юлиан също се наведе:

— Огън!



Първият камък не улучи целта, но вторият профуча близо до главата на Леон и удари в коляното единия от преследвачите. Мъжът извика от болка и закуцука. Вторият преследвач се скри зад една скала.

— Тичай, Леон, тичай! — подкрепяха го приятелите му.

Но какъв беше ужасът им, когато видяха, че двете фигури пак изплуваха от мрака и се насочиха към тях.

— О, не! — промълви Ким.

Най-после Леон дотича при тях и тримата се втурнаха към пътя, който вървеше покрай реката. Но там ги очакваше засада. Един ездач беше опънал лък и се прицелваше в децата.

— Залегнете! — извика Леон и се хвърли на земята.

Над главите им изсвистя стрела.

— Ами сега? — Ким се огледа. Наоколо имаше само камъни. — В капан сме!

— Ще ни хванат! — Леон трепереше от страх.

Следващата стрела се удари в камък, близо до тях, и се пречупи.

— Няма да могат! — прошепна Юлиан. — Виджте, Кия намери път!

И той посочи към котката, която в този момент изчезна зад високата до кръста трева край реката.

— Да вървим! — Юлиан пълзешком последва Кия.

Тревата беше толкова висока, че спокойно можеха да се скрият в нея. На четири крака запълзяха към реката, зад гърба им се чуваха гласовете на преследвачите и шумоленето на тревата.

— Търсят ни! — прошепна Ким. — Къде е Кия?

Леон и Юлиан също не я виждаха. Изведнъж откъм пътя се разнесе изплашено пръхтене, а после и цвилене. Земята затрепери от тропота на тежки копита. Ким се осмели да надникне иззад тревата — двама от преследвачите се опитваха да спрат изплашения кон, а ездачът се беше свлякъл от гърба му. Ето защо Кия е изчезнала — сети се Ким.

— Ти изплаши животното и ни отърва от преследвачите — възхитено извика момичето. — Кия, какво щяхме да правим без теб!

Ким притисна котката към себе си.

— Не се радвай преждевременно, двама са още тук — прошепна Юлиан. — И се приближават към нас! Залегнете!

Момчето бързо се просна на земята. Нещо го убоде по крака. Юлиан инстинктивно посегна към бедрото си и напипа малко бодливо клонче. Без да мисли много, той го запокити далече от себе си.

— Нещо изшумоля! — чу се мъжки глас. — Тук някъде са!

Юлиан внимателно наблюдаваше как се движат върховете на тревите. Двете тъмни фигури се отдалечиха в посоката, в която хвърли клона. Номерът му мина!

— Гениално! — прошепна Леон.

Приятелите предпазливо запълзяха обратно към кариерата. Преследвачите ги търсеха в грешна посока — бяха успели да се изплъзнат, но решиха да избягват пътя и заобиколиха през ниви и маслинови горички.

След малко Ким попита:

— Да кажем ли на жреците?

— Не — противопостави се Леон. — Не знаем на кого може да имаме доверие.

— Коробий е извън всякакво подозрение или не съм прав? — обади се Юлиан.

Леон обаче поклати глава:

— Нека бъдем предпазливи. А и какво да им кажем? Не успяхме да разпознаем извършителите и не можем да помогнем за изясняване на престъплението.

— Така е — каза Ким. — А и Коробий със сигурност ще ни изгони, защото сме излизали през нощта.

Приятелите решиха да не вдигат тревога. Късно след полунощ, доста изтощени, те стигнаха до храмовия комплекс.

ХИТРИЯТ ХОД НА ЛЕОН

Сутринта рязко почукване на вратата стресна децата. Все още сънен, Леон отиде да види кой ги буди.

Пред вратата стоеше Андротион, който кисело каза:

— Трябва незабавно да дойдете в булевтериона. Има събрание на жреците.

Едва изрекъл това и жрецът вече беше изчезнал.

— За какво трябва да ходим на събранието на жреците? — разсъждаваше на глас Леон, имаше лошо предчувствие. — Дали някой не е видял, че сме били в кариерата през нощта? Ще ни разпитват ли?

— Скоро ще разберем — успокои го Ким. — Нямаме друг избор. Да тръгваме, защото може да се ядосат, че закъсняваме.

Когато децата се появиха, Коробий се разхождаше нервно насам-натам, а наобиколилите го жреци мълчаха тревожно.

— Пак имам лоша новина за вас, в името на Аполон — извиси глас Коробий. — Както виждате, Теодор не е сред нас. Изглежда, че и той е изчезнал безследно.

Думите му предизвикаха сподавен шепот сред жреците. Коробий вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Някой забелязал ли е нещо подозрително? Знае ли някой къде е Теодор? — рязко попита Коробий.

Никой не отговори. Тогава Коробий мина покрай редицата на жреците, като вперваше изпитателен поглед във всеки от тях. Повечето не издържаха дълго на погледа му и свеждаха очи към пода. Андротион изглеждаше най-неспокоен.

След това Коробий застана пред приятелите, те също бяха удостоени с подобен изпитателен поглед. Юлиан усети, че очите на жреца просто го пронизват и той буквално се сниши под този властен поглед.

— Ами ти, момчето ми? Може би ти искаш да ми кажеш нещо? — попита Коробий тихо, с подкупващи нотки в гласа.

Юлиан мълчаливо поклати глава.

Главният жрец кимна бавно и въздъхна:

— Колко жалко, никой нито знае нещо, нито пък е видял нещо. В такъв случай можем да разчитаме единствено на хоплитите. Те вече търсят Теодор. Да се надяваме, че не е разгневил Аполон и не е станал жертва на проклятието.

През редицата на жреците премина тревожен шепот.

— Както знаете, Теодор беше близък приятел на Ирини — продължи Коробий. — За нея той беше нещо като настойник.

Приятелите изненадано се спогледаха.

— Да, Теодор ѝ беше близък — продължи Коробий. На челото му се появиха дълбоки бръчки. — Питам се обаче, дали той не се опита да се възползва от това?

— Смяташ, че е знаел, че Ирини е влюбена?

Коробий кимна:

— Да, възможно е, дори нещо повече. И ако Теодор не е попречил на измяната на Ирини към Аполон, Аполон няма да пощади и него...

— Ериниите са отнесли Теодор — прошепна Андротион жлъчно. — И сега той е в царството на мрака.

— Но какво ще стане с нас? — ужасено попита един жрец. — Ние сме общност и всеки от нас е отговорен за останалите...

Всички започнаха да говорят един през друг. Този път на Коробий не му беше лесно да въдвори тишина.

— Бъдете силни във вярата си и тогава нищо няма да ви се случи — каза той. — Аз нося отговорност за това свято място, за вас, за Теодор, за Ирини...

— Смяташ, че ти ще си следващият, застигнат от проклятието? — предположи с безпокойство един жрец.

— Възможно е — отвърна Коробий твърдо и изправи рамене. — Но ако нещата са такива, аз съм готов да понеса своята съдба. Това не трябва да е ваша грижа. Нека всеки се заеме със задачите си. Всичко трябва да върви, както и преди. И не забравяйте — очакваме владетеля. Възможно е Александър да пристигне в Делфи още тази вечер. Не бих искал нашият гост да разбере за произшествието. Това няма да се отрази добре на светилището. Никой от вас не го желае, нали?

Жреците и приятелите побързаха да се съгласят с думите му.

Към обяд на децата им се удаде възможност незабелязано да напуснат храмовия комплекс. Навън отново се опитаха да разчетат загадъчното писмо, но не успяха. Бяха твърдо убедени, че разбулването на загадката е свързано с това писмо. Надяваха се да намерят Медиас в града. Може би той знае нещо за Теодор — гадателят имаше очи и уши навсякъде.

И този път им провървя — Медиас седеше на чаша вино в любимата си гостилница „При Дионис“.

— Я гледай ти, къде са ти клиентите? — вместо поздрав попита Ким.

Гадателят се усмихна:

— Тъкмо си тръгнаха — и измъкна изпод туниката си пълна кесия с пари, разклати я, за да се чуе звъна на монетите.

Приятелите седнаха на масата на Медиас.

— Чу ли вече, че... — започна Юлиан.

— ... Теодор е изчезнал? — довърши изречението Медиас и си взе една маслина от купичката на масата. — Е, добре, в името на Зевс, какво ви засяга това?

— Нас ли? Разбира се, че не ни засяга.

Медиас остана сериозен:

— Защото би могло. Носят се разни неща — додаде той хладно.

— Какво искаш да кажеш? — сепнато попита Ким.

Медиас не отговори и се загледа към вратата. Приятелите проследиха погледа му — за тяхно учудване точно в този момент в гостилницата влязоха Филип и Батос. Медиас скочи от мястото си:

— Време е да си тръгвам, приятели — прошепна той, хвърли няколко монети върху масата и изчезна през прозореца.

Леон се изсмя:

— Добре, че Филип не успя да го спипа. Май доста е понабрал на нашия прочут гадател.

Филип и Батос седнаха на една маса в ъгъла. Докато Филип седеше замислен, баща му извади папирус, навит на руло, и го разгъна върху масата. След това даде знак на гостилничаря, който веднага дотича и взе поръчката.

— Тези пък какво правят още тук? — зачуди се Ким. — Нали Филип вече зададе въпроса си на оракула?

— Ще разберем — каза Юлиан и се надигна.

— А, малкият слуга от оракула! Седнете — приятелски поздрави децата Батос. Той приглади с ръка папируса. След това извади подострена тръстика и мастило.

— О, ти трябва да работиш? — изненадано попита Ким.

Батос ѝ хвърли надменен поглед:

— Един търговец трябва винаги да работи, ако иска да има успех. — После потопи тръстиката в мастилото и започна да пише.

Междувременно приятелите се заговориха с Филип и се опитаха да го разведрят. Малко по малко младият мъж се поотпусна — най-вече, когато гостилничарят донесе голям киликс^[1] с вино за него и за баща му. Батос ги покани да пийнат козе мляко и да хапнат хляб и плодове.

Но мислите на Леон бяха другаде. Той хвърляше тайно поглед към това, което Батос пишеше. Вероятно ставаше дума за някакъв договор, но не съдържанието на договора интересуваше Леон. Нещо друго приковаваше погледа му.

Момчето се досети и изведнъж му стана горещо. Умът му трескаво заработи, на всяка цена трябва да вземе папируса! За щастие в този момент му хрумна нещо. Уж без да иска, той блъсна купичката с мляко и тя се обърна върху писмото.

— Защо не внимаваш? — ядосано извика Батос, вдигна високо писмото, но част от мастилото се смеси с млякото и се разтече.

— По дяволите! — простена той. — Сега трябва да започна отначало.

— Не беше нарочно! — виновно каза Леон.

— Добре, добре! — изръмжа Батос. — Но бъди по-внимателен!

След това направи онова, което Леон тайно се надяваше — смачка писмото и го хвърли под масата.

Леон погледна под масата — писмото падна близо до крака му. В същото време дойде гостилничарят да избърше млякото и никой не обърна внимание на Леон, който бързо се наведе, грабна папируса и го скри под туниката си. С разтуптяно сърце момчето отново седна на мястото си и крадешком се огледа. Никой не забеляза маневрата му. Сега трябва да изчезнат възможно най-бързо! Леон изгаряше от нетърпение да разкаже на Ким и Юлиан за предположението си.

[1] киликс — съд за пиене с формата на широка купа, с ниско столче и две дръжки отстрани. — Б.пр. ↑

РЕШЕНИЕТО НА ЗАГАДКАТА

Половин час по-късно всичко започна да се разплита. Приятелите любезно се сбогуваха с Филип и Батос и се втурнаха обратно към светилището.

— Вижте! — развълнувано извика Леон и извади папируса, щом се озоваха в стаята си.

— Откъде го взе? — попита Юлиан.

Леон се засмя дяволито:

— Намерих го. Батос го хвърли под масата.

— Е, и, какво от това? — искаха да разберат Ким и Юлиан.

— Ким, донеси шифрованото писмо — помоли я Юлиан.

Ким бръкна под рогозката и извади писмото. След това го сложи редом с папируса на Батос. Най-последно Ким започна да схваща.

— Почеркът! — възкликна тя. — Същият е!

— Именно — извика Леон. — Сетих се още в кръчмата. Но за да съм абсолютно сигурен, трябваше по някакъв начин да взема писмото на Батос.

От задоволство Юлиан дори подсвири:

— Имате право. Но какво е намислил Батос? И кой беше мъжът, на когото даде писмото?

Леон крачеше напред-назад из стаята. Изведнъж щракна с пръсти:

— Ето какво се е случило — Батос е използвал всички средства, за да е сигурен, че Филип ще се ожени за Пано. Затова е подкупил някой жрец, а вероятно и самата пития!

— Звучи правдоподобно — промърмори Ким. — Може би този жрец е бил Теодор. И вероятно Филип е надушил измамата и е убил Теодор, за да си отмъсти.

Юлиан смръщи вежди:

— Не знам. В подкрепа на тази хипотеза няма никакви улики. Освен това, какво общо има всичко това с изчезването на Ирени?

— Напълно основателно възражение — отвърна Леон. — А и всеки убиец би изчезнал колкото се може най-бързо, докато Филип все още е тук...

— И все пак Филип има основателна причина — отвърна Ким. — Освен това ние трябва... — тя не довърши изречението си, тъй като погледът ѝ се спря върху Кия. Ушите на котката бяха прибрани към главата. Без съмнение животното беше разтревожено.

Ким се приближи на пръсти до вратата и рязко я отвори.

— Добър ден — поздрави Ким почти в лицето смаяния Андотион.

Устните на жреца бяха като тънка линия, когато просъска:

— Поръчаха ми да ви намеря. Трябва да дойдете в храма на Аполон. Ще има запитване към оракула и е необходима помощта ви.

— Сигурен ли си, че не са ти поръчали да подслушваш и пред вратата ни? — не го оставяше на мира Ким.

— Не бъди нагла! — предупреди я жрецът и изчезна.

— Андотион е ужасно неприятен — простена Ким и скри писмата под рогозката.

Едва надвечер приятелите отново можаха да се заемат с тях. За да не им пречи никой, те взеха писмата и се скриха зад една от съкровищниците.

Ким сложи писмата на земята и ги затисна с няколко камъка, за да не ги отнесе вятърът. Тя се взря в шифрованото писмо:

— Какво, за бога, означава тази абракадабра? — попита Ким и пак прочете първия ред. — Взнсемадетруетвро... Като счупим този костелив орех, ще сме съвсем близо до разрешаването на случая.

Юлиан въздъхна:

— За съжаление нямам никаква представа как можем да разгадаем кода.

— Той е измислен от човек — вметна Ким. — Така че е напълно по силите на друг човек да го разгадае.

Кия се въртеше около приятелите, заумилква се в краката на Ким и с високо вдигната глава пристъпи към писмата. Котката се наведе над тях, сякаш искаше да ги прочете. След това побутна един от камъните и започна да го търкаля насам-натам.

— Кия, не си играй тук — смъмри я Ким.

Но котката нямаше намерение да спре, дори изтърколи камъчето върху определено място в писмото, а после побутна още едно камъче.

— Може би искаш да го прочетеш! — извика малко по-остро Ким и се наклони да вдигне Кия. Но изведнъж спря. Кия беше успяла да сложи и второто камъче. При това не на случайно място! Тя беше скрила с първото камъче третата и четвъртата буква, след това беше пропуснала две букви и беше сложила второто камъче, така че да се скрият седмата и осмата буква. И изведнъж се образува думата „Вземе!“

— Невероятно! — извика Ким и погали умницата по главата. — Това е решението! Трябва да оставим две букви, а след това да покрием следващите две!

Не минаха и няколко минути и Ким с разтуптяно сърце прочете цялото съобщение:

„Вземете това като предплата. Останалото ще ви дам по-късно. Ирини и другите трябва най-после да изчезнат! Те не могат да останат повече в Пападийската клисура.“

Приятелите се спогледаха смаяно.

— Как да се разбира това „предплата“? Какво ли още си е наумил Батос? — замисли се Леон.

— И аз това се питам — каза Леон. — По-важното е обаче, че Ирини, Теодор и Ситалк все още са живи! Изглежда, че ги държат в плен някъде в Пападийската клисура.

— Трябва да ги освободим! — Ким скри писмото и се изправи. — Да не губим повече време. Батос пише, че заложниците не могат да останат повече в клисурата. Кой знае какво мислят да правят с тях похитителите...

— Какво предлагаш? — попита Юлиан.

— Да претърсим клисурата. И то веднага.

ОПАСНО СПУСКАНЕ

Децата безпрепятствено успяха да се измъкнат от светилището и се отправиха към клисурата. Около тях се извисяваха непристъпни сиви скали. От Касталския извор тръгваше широка пътека и извиваше край потока.

Леон се качи върху един висок камък и се огледа, после разочаровано се обърна към приятелите си:

— Виждам само малка част от прохода и не забелязвам нищо подозрително.

— Чудесно, продължаваме нататък! — отсече Ким и уверено тръгна напред.

Децата позабавиха темпо. От двете страни на пътеката се простираше непроходим гъсталак. А пред тях непрекъснато се изпречваха канари, зад които можеше да се скрие някой нападател. Без съмнение мястото беше идеално за засада... Децата благоразумно избягваха всяка излишна дума и се стараеха да се придвижват възможно най-тихо.

Внезапно Ким вдигна ръка и момчетата спряха. Тук пътят не беше по-широк от половин метър и правеше остър завой. Какво ли има зад завоя? Ким се промъкна напред и отмести няколко клона, които ѝ пречеха да вижда. Пътят се губеше в гъсталака. Очевидно тук рядко стъпва човешки крак. Вдясно от Ким се издигаха отвесни скали, прорязани от дълга пукнатина, която се разширяваше надолу и образуваше вход към пещера — достатъчно широк, за да се провере човек.

Ким понечи да се върне към приятелите си, но в този миг от процепа на скалата се подаде въоръжен мъж! Дъхът ѝ спря! Ким се скри зад храста, махна с ръка на Юлиан и Леон и занадзърта иззад клоните. Мъжът се мотаеше насам-натам пред входа на пещерата. На кръста му висеше меч, а на гърба му имаше лък и стрели. После той седна на един пън и издаде устни напред, сякаш си подсвирква, но звук не се чу. Измина минута. Мъжът колебливо се изправи и пак започна да се разхожда напред-назад пред пещерата.

— Охранява някого — прошепна Ким. — Може би Ирени, Теодор и Ситалк...

Леон и Юлиан кимнаха.

— Как да минем покрай тоя тип? — тихо попита Леон. — Той е въоръжен!

— Очевидно няма как да влезем от тук — промърмори Юлиан. — Но може би има и друг вход към пещерата. Да се огледаме. Оттегляме се!

Сега Юлиан водеше. Внезапно той се спря при два храста жълтуга:

— Я, тук имало още една пътечка. Не сме я забелязали преди. Да видим къде ще ни отведе! — и Юлиан тръгна напред.

Катеренето нагоре не беше лесно. Пътечката не само, че беше много тясна, но беше и изключително стръмна.

— Все едно съм дива коза — простена Юлиан, докато се катереше по скалите.

Стръмната пътечка неочаквано свърши при якото коренище на силно разклонено маслиново дърво — приятелите се озоваха точно над входа на пещерата.

— Е, това е! — тихо каза Леон. — Дотук бяхме с нашето разследване.

— Не бързай толкова! — Юлиан надникна зад маслиновото дърво. — Тук има дупка!

Леон и Ким отидоха при него.

— Мислиш ли, че това е друг вход към пещерата? — попита Леон.

Дупката беше кръгла, около трийсет сантиметра в диаметър.

— Нямам представа, но е възможно.

Юлиан взе един камък и го пусна в дупката. Минаха няколко секунди, преди да се чуе звук от падането.

— Във всеки случай е доста дълбоко, това поне е ясно — додаде Леон. В дупката не падаше много светлина, но той успя да различи няколко издатини като стъпала по стената ѝ. Момчето решително седна на ръба на дупката и спусна крака вътре.

— Не се каниш да слезеш, нали? — попита Юлиан.

— Напротив, но май няма да мога да се провря през дупката — притесни се Леон.

Оказа се прав — раменете му не минаваха през тесния отвор.

— Жалко! — каза Ким. Погледът ѝ падна върху Юлиан. — Но ти би могъл да минеш...

— Аз ли? А трябва ли? — гласът на Юлиан потрепери.

Леон и Ким нищо не казаха.

„Е, добре, помисли си Юлиан, ще опитам.“ Той пое дълбоко дъх и се спусна в дупката. Краката му се опряха върху камъните непосредствено под входа и момчето започна внимателно да опипва пътя надолу. Юлиан се скри до кръста в дупката, след това изчезна коремът му, а след това и гърдите. Но ето че дойде решителният момент — ще се проврат ли раменете му! Леон и Ким напрегнато наблюдаваха усилията на приятеля си. Успяваше! Момчето продължи да се извива като змия и след миг се скри целият.

— Bravo, Юлиан! — прошепна Леон и се наведе над входа. — Как ти се струва?

— Може и да успея — чу се тих отговор. — Надолу става малко по-широко. А и горе-долу виждам.

— Само внимавай!

— Дадено — отговори Юлиан. — До скоро.

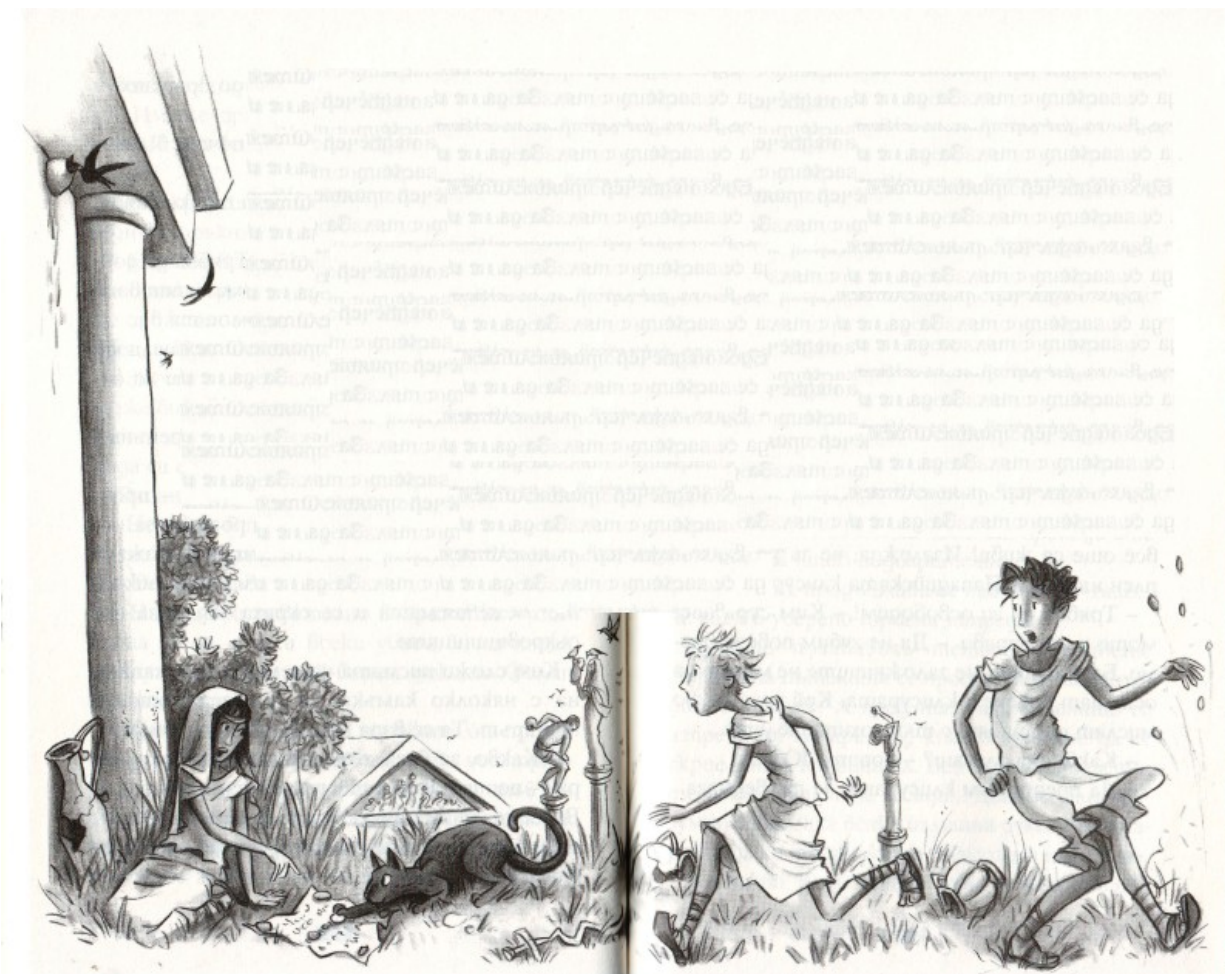
И започна да се спуска. Камъните му даваха добра опора и Юлиан се почувства по-сигурен. Не беше особено щастлив, че е толкова дребен, но това най-после се превърна в предимство! Юлиан бавно слизаше надолу и движенията му ставаха по-уверени и бързи.

Прекалено бързи! Десният му крак се подхлъзна на един гладък камък и Юлиан шумно се свлече надолу. Понечи да извика, но точно в този миг падането спря. Момчето се удари в пода и инстинктивно се претърколи настрани. Сърцето му щеше да се пръсне от ужас. Остана да лежи на земята със здраво стиснати очи. Дали не беше счупил нещо? Момчето внимателно протегна крака, но не усети болка! Размърда тялото си — май всичко беше наред. Успокоен, Юлиан отвори очи.

В този момент се сети за пазача на входа. Дали не е чул шума от падането? Юлиан напрегна слух, но не долови и звук. После бавно се изправи. Първата част от мисията беше изпълнена, но втората щеше да е по-трудна. Къде са пленниците, ако изобщо са тук?

Юлиан се огледа. Намираше се в края на дълга пещера, от която, по всичко изглежда, има само един изход. Протегна дясната си ръка и заопипва стената. Видимостта ставаше все по-слаба, колкото по-нататък

отиваше. Юлиан се поколеба. Какво ще стане, ако попадне на коварна цепнатина, невидима в тъмнината? Спокойствието, което го обхвана, докато се спускаше надолу, започна бавно да изчезва, също като светлината, която постепенно намаляваше. Обзе го страх, но продължи да върви, като внимателно преместваше напред първо единия крак, а след това и другия. Внезапно Юлиан спря. Гласове ли му се счуха? Момчето затаи дъх и се заслуша. Да, наистина се чуваха гласове! Сърцето му подскочи радостно. Сега вече е съвсем близо до целта! Продължи напред много по-смело. Пред краката му се появи светъл лъч и бързо започна да расте. Няколко факли осветяваха обширна галерия. Юлиан застана на колене и запълзя на четири крака. Стигна до издатина в скалата и се взря пред себе си. Очите му се разшириха. Там бяха Теодор, Ситалк и една млада жена! Това сигурно е Ирени! Те седяха един до друг. Гърбовете им бяха опрени до отвесна скала, а ръцете и краката им бяха вързани с дебели въжета. До тях се виждаше стомна и недоядена вечеря. Пазачът го нямаше наоколо.



Юлиан ликоваше. Намери пленниците! И което беше още по-важно — бяха живи! Той излезе от скривалището си и се втурна към тях. Тримата пленници ахнаха от изумление, като го видяха.

— Как успя... — заекна Теодор.

— Шшшт! — Юлиан му направи знак да замълчи. — Трябва да внимаваме да не ни види пазачът.

Жрецът замълча.

Юлиан се захвана за работа. Първо се опита да освободи младата жена.

— Ти си питията Ирени, нали? — тихо попита той.

Младата жена кимна.

— А ти кой си, в името на Аполон?

— По-късно ще ти кажа — прошепна Юлиан, докато се бореше с един здраво завързан възел. Най-накрая момчето успя да го разхлаби.

Ръцете на питията бяха свободни и тя сама развърза въжето от краката си. След това с Юлиан развързаха и другите двама.

— Благодаря — прошепна Теодор. — А сега ще се погрижим за стражите. А, ето нещо, което ще ни помогне.

Той вдигна стомната над главата си и я погледна така, сякаш е къс злато. После намигна на Ситалк:

— Ела!

— С радост, в името на Пан — веднага тръгна пастирът.

Юлиан наблюдаваше как мъжете се прокрадват към входа на пещерата, там се скриха и подвикнаха на пазача. След малко той се появи и... падна право в капана. Стомната се стовари точно върху главата му и го изпрати в царството на сънищата. Бързо го завързаха и му запушиха устата със свита на топка кърпа.

— Готово! — каза жрецът с облекчение. После се наведе към Юлиан. — Още веднъж благодаря! Няма ли сега да ни разкажеш как успя да ни намериш?

— Разбира се, но нека първо да извикам приятелите си — отговори Юлиан.

ФАЛШИВИЯТ ПЕЧАТ

Малко по-късно Юлиан се оказа в прегръдките на Ким и Леон. После те поздравиха Ирени, Теодор и Ситалк. Накрая Юлиан разказа как освободи тримата пленници.

— Но как успяхте да ни намерите? — повтори въпроса си Теодор.

Ким подробно разказа за детективската работа, а жрецът одобрително кимаше.

— Страхотни сте, в името на Аполон! — Той погледна Кия с възхитен поглед. — И тази умна котка ви е помогнала. Наистина забележително! Никога не бих си помислил, че Батос от Тир стои зад всичко това!

— Сега знаете всичко — завърши разказа си Ким. — Кой те взе в плен, Ирени?

Ирени сви юмруци:

— Коробий! — изстреля тя.

Приятелите се спогледаха озадачено:

— Върховният жрец? Но защо?

Питията погледна към небето, което вече беше станало виолетово:

— Получих писмо без подател. Този, който го беше написал, ми предлагаше злато и сребро, за да излъжа по време на ритуалите в оракула. Ако се бях съгласила, трябваше да сложа писмото под един камък при Касталския извор.

— Но не го направи — предположи Юлиан.

— Точно така — отвърна Ирени. — Вместо това отидох с писмото при Теодор и му разказах всичко. След това казах и на Коробий и това беше грешка. Когато на следващата сутрин отидох на извора, Андротион и още един мъж ме издебнаха и ме отвлякоха. Аз се съпротивлявах с все сила, но без резултат.

Ирени замълча, очевидно се бореше със сълзите си.

— Ето откъде е била кръвта при извора...

— Да — отговори Ирени и посочи превръзката на рамото си. — Коробий е съучастник на човека, изпратил писмото. Аз се оказах на пътя им и затова бях отстранена и затворена в пещерата — продължи тя.

Ким поклати глава разбиращо:

— И тогава беше избрана новата пития Таргелия... По всяка вероятност тя е приела предложението.

Ситалк направи крачка напред:

— Аз видях как отвличат Ирени. Онази сутрин случайно бях край извора със стадото си. Чух викове и се затичах. Скрих се зад един храст и видях как връзват Ирени и как я качват на коня. Бях като парализиран от страх.

— Защо веднага не вдигна тревога? — попита Юлиан.

Пастирът засрамено наведе очи:

— В началото исках — каза той, — но когато Коробий разпространи лъжата, че Ирени е избягала с някакъв любовник, заподозрях, че главният жрец е замесен в злодеянието. И тогава се изплаших. Коробий има много голямо влияние в Делфи, нали знаете. В маслиновата горичка исках да ви разкажа всичко, но тогава се появиха онези зловещи сенки! Те ви бяха проследили и бяха чули какво си говорим. Тези типове ме отвлякоха и ме тикнаха в пещерата при Ирени.

— Където малко след това, съвсем не по собствено желание, Теодор трябваше да ви прави компания — довърши Юлиан. — Нали ти искаше тайно да се срещнем в каменната кариера? Нали това беше ти?

— Да, разбрах, че сте по следите на извършителите и исках да ви кажа, че те се опитаха да подкупят Ирени. Но откъде знаете, че аз ви изпратих писмото за срещата в кариерата?

— Намерихме кожената ти каишка в каменната кариера — обясни Юлиан.

— Ясно — каза Теодор. — Загубих я, докато се борех с нападателите. Нямах шанс, няколко души бяха...

Юлиан седна върху един голям камък:

— По всичко изглежда, че си имаме работа с банда престъпници. Все пак знаем кои са главните извършители.

Ирени извади тънък свитък изпод химатиона си:

— Това може да ни послужи като доказателство. Със сигурност Батос е авторът и на това писмо. И всичко това, само за да се ожени синът му за жената, за която той смята, че трябва да се ожени.

Юлиан се замисли:

— Мога ли да видя писмото?

Питията му подаде свитъка. Юлиан внимателно го разгърна на земята. Приятелите се наведоха над него и се зачетеха в краткия текст.

Изведнъж Юлиан се сепна:

— Тук долу се вижда някакъв печат.

— Нека да погледна — отвърна Ирени. — Някои богати хора разполагат с папируси със свой собствен знак.

Питията внимателно разгледа ръкописа:

— Интересно, не го бях забелязала досега. Но това е печатът на Тива — каза тя.

— Моля? — едва отрони Юлиан. — Но това е невъзможно!

— Абсолютно сигурна съм — възрази питията и подаде писмото на Теодор, който потвърди думите ѝ.

— Много интересно — промърмори Юлиан и се замисли.

За минута се възцари мълчание. След това той плесна с ръце:

— Сетих се!

— Какво, кажи най-после! — нетърпеливо се намеси и Ким.

— Батос твърдеше, че е от Тир. Но очевидно е лъгал, всъщност е от Тива. Вероятно е имал причина да лъже. Имам обяснение и на това защо го прави. Тива е враг на македонците и на Александър!

Момчето направи многозначителна пауза.

— Честно казано, не разбирам нито дума от това, което рече — призна си пастирът.

— Аз пък разбирам — Ким погледна към Юлиан. — Смяташ, че Батос съвсем не е дошъл заради сина си, а заради Александър!

— Точно това имах предвид! — потвърди Юлиан. — Нали Александър също иска да зададе въпрос на оракула? И от предсказанието на оракула зависи дали Александър ще нападне Тива.

— В името на Аполон, това е дръзко предположение! — извика Теодор. — Но съвсем логично, момчето ми.

— И аз мисля така — намеси се и Ирени. — Това обяснява огромните усилия на Батос и Коробий! Те искат да подменят пророчеството на оракула в своя полза!

— Жалко, че не можем да докажем тази теория — въздъхна Леон.

Те се отправиха към града, разговаряйки оживено.

— Шшшт, запазете тишина! — Ким им направи знак да замълчат.

Всички се заслушаха. До ушите им достигна неясна глъчка.

— Александър! — извика Теодор. — Значи вече е в града! Трябва да направим нещо, преди да е станало късно. Да тръгваме!

И Теодор тръгна към Делфи. Но Ким го спря, защото в този момент ѝ хрумна нещо:

— По-спокойно, да не избързваме! — обърна се тя към жреца. — Имам идея как да разберем дали Коробий, Батос и Таргелия целят да фалшифицират предсказанието на оракула, което е толкова важно за Александър!

И Ким разказа за дръзкия си план.

ИЗМАМНИЦИТЕ

Градът сякаш беше потопен в море от светлина. Стотици факли осветяваха оракула, когато Ирини, Ситалк, Теодор и приятелите пристигнаха. Пред главните порти, водещи към оракула, се беше събрала огромна тълпа хора. Чуваше се възбудена човешка реч, подсвирквания, ликуващи викове. Тълпата се изля в нещо като процесия, която се отправи към оракула.

Ирини покри лицето си с кредемнон, за да не я познаят и да попречат на плана им. Но Теодор и Ситалк не се дегизираха.

— Трябва да се скрием някъде около храма — каза Леон. — Отивам да огледам.

Докато останалите чакаха в една странична уличка, Леон видя нещо. Недалеч от главната кула имаше двуколка, върху която беше метнато покривало. Очевидно то служеше да предпазва товара от палещите лъчи на слънцето и от крадци. Леон надигна покривалото и погледна под него. Двуколката беше празна! Върна се при приятелите си и ги заведе при двуколката. Незабелязано Теодор и Ситалк се скриха в двуколката. После Ким, Леон и Юлиан се смесиха с тълпата. Ирини остана по-назад — лицето ѝ беше покрито.

— Това свитата на Александър ли е? — попита Ким един от войниците, който охраняваше улицата.

— Да — отвърна кратко войникът.

Появи се отряд стрелци, вероятно авангардът^[1].

— Вижте, портата се отваря! — извика развълнувано Леон.

Тежката порта се отвори със скърцане и се появи Коробий със снежнобяло наметало, заобиколен от другите жреци. Андروتсион беше застанал плътно до Коробий. Главният жрец високомерно изгледа тълпата — изглеждаше нервен. Юлиан и Леон погледнаха към Ким и кимнаха. Това беше знак за нея и тя се затича. Междувременно Юлиан сложи котката на рамото си. Очите на Кия бяха широко отворени, опашката ѝ неспокойно се мятеше насам-натам и тя тревожно съпроводи с поглед Ким, която бавно си пробиваше път към Коробий.

Най-после Ким стигна до главния жрец.

— Какво искаш? — ядосано я изгледа Коробий. — Нямах работа тук. И кой ти разреши да напускаш района на храма!

Ким не отговори на въпроса, а припряно каза:

— Трябва да ти дам нещо и...

— Не сега! — прекъсна я главният жрец. — Изчезвай!

— Наистина е важно — натърти Ким и извади един свитък. — Това е писмо от Тива!

Очите на Коробий се разшириха:

— Това е нещо друго — бързо каза той. — Дай ми го веднага!

Жрецът разгърна свитъка с треперещи пръсти и погледът му пробяга по текста.

Ким не го изпускаше от очи. Коробий пребледня като платно.

— Тичай при мъжа, който ти е дал свитъка, и му кажи, че всичко ще е наред. Всичко е под контрол! — настойчиво повтори Коробий. Гласът му трепереше от вълнение.

Ким изчезна. Когато се увери, че Коробий не я вижда, тя се промъкна при приятелите си. Докато си пробиваше път към тях, съзря в тълпата Батос и сина му Филип. Дъхът ѝ спря. Ким се сниши и се стрелна към Леон, Юлиан, Кия и останалите.

— Е? — попитаха те.

Ким се засмя:

— Захапа въдицата!

— Много добре! — каза Юлиан и развълнувано извика, сочейки напред: — Това сигурно е Александър!

Приближаваше се млад мъж, възседнал великолепен кон — беше Александър, яхнал прочутия Буцефал. Златната ризница на владетеля блестеше на светлината на факлите. От двете му страни вървяха тежковъоръжени телохранители с мрачен поглед. Следваха ги множество слуги. Непосредствено пред портата, водеща към храма, колоната спря. Александър хвърли горд и леко надменен поглед към Коробий. Врявата стихна.

— Приветствам те, велики владетелю на Македония! — гласът на Коробий се извиси в тишината и жрецът се поклони ниско. — Чест е за нас да те посрещнем тук, в това свято място, отдадено на бога на светлината. Нека те докосне озаряващата всичко светлина на Аполон,

благородни владетелю, и да те съпровожда във времена на мрак. Нека да те топли във време на...

— Достатъчно, Коробий — прекъсна го нетърпеливо Александър. — Извървах дълъг път и времето ми е оскъдно. Искам да се допитам до оракула.

Коробий отново се поклони.

— Разбира се. Можем да започнем още утре рано сутринта...

— Не — хладно отвърна владетелят. — Веднага!

Изплашен, Коробий започна да си шушука нещо с жреците. След това кимна и продума:

— Нека да е така, след като това е желанието ти, велики владетелю.

— Добре — каза кратко Александър и пришпори коня си към портата.

— Внимавай, Коробий е измамник — извика Ким в този момент. Тя се беше промъкнала между двама хоплити. Няколко силни ръце посегнаха към нея, за да я отстранят.

— Спрете! — заповяда властно Александър и чертите на мъжественото му лице се изопнаха. — Доведете момичето!

Войниците изправиха Ким пред него. Сред множеството се надигна неспокойна вълна, която Леон, Юлиан и другите използваха, за да се приблизят колкото може повече до Александър.

— Владетелю мой! — извика Коробий, като в същото време хвърли предупредителен поглед към Ким. — Едва ли искаш да слушаш това безумно дете, което не знае какво говори! Твоето време е твърде скъпо!

Александър смръщи чело:

— Може би имаш право, в името на Зевс. И все пак, всеки човек трябва да получи своя шанс. Е, момиче, какво каза преди малко?

— Това е смешно, не я слушай — умоляващо извика Коробий. — Помисли само, че...

Владетелят направи гневен жест, за да спре изливанията му.

— Коробий е измамник! — повтори Ким твърдо и коленичи пред владетеля. — Той иска да подмени предсказанието на оракула.

Сред тълпата се понесе ропот.

— Това е смешно! — запелтечи Коробий.

— Ни най-малко! — спокойно отвърна Ким. — Мога да го докажа!

— Много се надявам, момиче! — хладно каза Александър. — Иначе ще трябва да умреш.

Ким пребледня. Нямаше право и на най-малката грешка.

— Току-що предадох на Коробий зашифровано писмо — той и неговият съучастник Батос използват таен шифър — започна тя. — Коробий прибра писмото в туниката си! Това писмо е моето доказателство!

— Вярно ли е това!? Има ли такова писмо у теб? — попита владетелят.

По челото на главния жрец изби пот:

— Не — отвърна той.

— Лъже! — извика Ким. — Претърсете го!

Владетелят се наведе над коня си:

— Налага ли се, Коробий? — той махна на един от телохранителите си и войникът изтегли меча си.

— Не ме докосвай! — просъска главният жрец и с видимо нежелание извади свитъка. Войникът го взе и го подаде на Александър.

Владетелят се опита да прочете текста.

— Какво означава това? — попита той и пусна писмото. — Не разбирам нито дума.

— Но аз го разбирам! — извика Ким, която се почувства по-сигурна. — Аз и моите приятели разгадахме тайнописа.

Тя махна на Юлиан, Леон и Кия да се приближат.

След това прочете на глас съдържанието на тайното съобщение:

— „Ирини, Теодор и Ситалк са избягали! Трябва да подменим предсказанието на оракула, предназначено за Александър, и после отново да ги заловим. Батос“.

— Това е лъжа и измама! — разкреця се Коробий.

— Но ти се хвана в капана! — триумфираше Ким. — Ние написахме това писмо. А фактът, че можеш да го разчетеш, показва, че ти и Батос сте съучастници! Освен това разполагаме с още едно писмо, в което е използван същият шифър — от Батос.

— Батос? Кой е той? — поиска да узнае Александър.

— Един търговец, който твърди, че е от Тир, но всъщност е от Тива. Батос е тук, сред посрещачите — обясни Ким.

Александър замръзна на място:

— Тива? Доведете веднага този Батос! — разпореди той. Не отне много време на войниците да доведат съпротивляващия се търговец. Следваше го синът му Филип.

— Те отвлякоха питията Ирени, защото тя не се съгласи да фалшифицира предсказанието на оракула! — отправи обвинението си Ким.

Коробий истерично се засмя:

— Празни фантазии! В това няма нищо вярно, благородни Александре!

В този момент множеството се отдръпна и една млада жена излезе напред. Тя махна кредемнона от лицето си. Разнесоха се възгласи:

— Ирени! Ирени!

— Да, истина е, Коробий ме отвлече! — потвърди питията. После разказа всичко.

С всяка нейна дума Коробий се смалвяваше все повече, а когато се появиха Теодор и Ситалк, той не беше в състояние да промълви и дума.

— И вие възнамерявахте да фалшифицирате предсказанието на оракула!? — обобщи Александър. — Искали сте да ми попречите да завладея Тива?

Коробий и Батос мълчаха.

— Разполагам с начини и средства да ви накарам да говорите — заплаши ги Александър и посочи телохранителя с меч.

Батос вдигна ръце, като че да се предпази. В очите му се четеше страх:

— Е, добре. Аз съм агент и работя за Тива. Задачата ми беше да те отклоня от завоевателните ти планове, защото ние много добре знаем, че ни превъзхождаш. Знаем също така, че си много религиозен. И когато разбрахме, че си се отправил към оракула, за да се допиташ дали да започнеш война, предприехме незабавни действия. Това беше нашият шанс! Ако питията те откаже от намерението ти за война, ти не би влязъл в битка. — Батос направи кратка пауза и продължи с уморен глас. — Но нещата не се оказаха толкова прости. Питията Ирени не се

съгласи да влезе в играта, за разлика от Коробий и Андротион. Те отстраниха Ирини и избраха друга жрица, която не можа да устои на златото — Таргелия.

— Да — потвърди Коробий тихо. — Ирини трябваше да изчезне. Разпоредих се да бъде отвлечена. След това се възползвах от проклятието на оракула, за да дам някакво обяснение за изчезването ѝ. Всичко вървеше по план. Но се появиха тези деца с котката и преобърнаха нещата с главата надолу.

Той хвърли сърдит поглед към децата.

— Опитах се да ги контролирам, като ги взех при нас. Освен това не ги изпусках от очи. Андротион отговаряше за това.

Дребният жрец трескаво се заоглежда. Имаше вид на човек, който не по собствено желание, се е озовал на огромна сцена.



— След това научих, че Ирини е разказала на Теодор за първото писмо на Батос до нея — продължи Коробий. — Той се обърна към мен, искаше да знае какво да правим с опита да бъде подкупена Ирини. Тогава ми стана ясно, че и той трябва да изчезне — подобно на

Ситалк, който видя отвличането при извора. Работата свършиха едни мъже, които за пари са готови на всичко...

— Какво смятахте да правите с нас? — искаше да знае Теодор.

— Щяхме да ви продадем като роби — мрачно отвърна Батос.

Сега се обади и синът му:

— Вярно ли е всичко това? — попита смаяно Филип.

Батос изправи рамене:

— Направих го за нашия град Тива — твърдо изрече той.

— И се превърна в престъпник — разочаровано отвърна Филип.

— Вероятно си подменил и моето предсказание, така ли е?

Батос кимна бавно:

— Исках най-доброто за теб...

— Сега вече мога да се ожения за моята Елефтерия! — гневно възкликна Филип. — Повече не можеш да ми попречиш.

Александър поклати глава:

— Заплетена история, няма що! Отведете Коробий, Андротион и Батос.

След това погледна признателно Ким, Леон и Юлиан:

— По всичко изглежда, че съм ви много задължен. Дойдох да разбера каква е волята на боговете...

Ирини направи крачка към него и се поклони ниско:

— Ако искаш, благородни владетелю, мога да бъда твоята пития.

На лицето на Александър се появи лека усмивка:

— В името на Аполон, така да бъде!

Децата, както и многобройните граждани и гости на Делфи, нямаха търпение да чуят пророчеството на оракула. Никой не си тръгваше, всички бяха в очакване на важното предсказание. Изминал бе час, откакто владетелят на Македония, заедно с Ирини, Теодор и няколко помощника влязоха в свещеното място, а тежката дървена врата бе затворена.

Междувременно при приятелите дойде Медиас:

— Знаех си аз, че с този Батос нещо не е наред — каза гадателят.

Ким се засмя:

— Само не казвай, че си го предвиждал.

Медиас също се разсмя:

— Много странно наистина! Както сте ми странни и вие, в името на Зевс! Необичайното ви появяване от нищото, тази необикновена котка...

— Нищо подобно, ние сме си съвсем нормални — бързо каза Юлиан.

Медиас поклати глава:

— Моето виждане по въпроса е доста по-различно. Едва ли ще отречете, че все нещичко разбирам от това.

— Не може да бъде!

— Във всеки случай, в името на Аполон, все пак правилно предсказах на Филип, че ще се ожени за своята Елефтерия. О, портите се отварят!

Децата впериха погледи към храма. Точно в този момент пред вратата му се появи Александър. Той пришпори коня си.

— Какво каза питията? — попита глас от множеството.

— Кажни ни! — обади се друг глас.

Александър вдигна юмрук към нощното небе:

— „Никой не може да ти противостои, сине мой!“ — това ми каза питията. Това се отнася и за враговете ми в Тива.

— Той ще нападне Тива, вече е ясно — промърмори Медиас.

— Да, и не е нужно да си гадател, за да го разбереш — не можа да се сдържи Ким.

След това прошепна на приятелите си:

— Дали да не се изпаряваме?

Леон я погледна в очите:

— Имаш предвид да се връщаме в Зибентан, така ли?

— Точно това имам предвид — прошепна Ким. — Вече знаем, че дори един истински владетел се вслуша в думите на питията и благодарение на тях взе своето решение.

Медиас виждаше само владетеля и на децата им се удаде незабелязано да изчезнат в тълпата.

— Всичко се нарежда! — засмя се Леон. — Сега остава само да се покатерим върху нашето маслиново дърво.

Ким въздъхна:

— Искаше ми се да се сбoguвам с Медиас, Ирини, Теодор и Ситалк...

— По-добре да не го правим — каза Леон. — Нека избегнем излишния шум. А сега, към Зибентан!

[1] Авангард — Войскова част, която по време на поход се движи пред главните сили с цел охрана и предпазване от изненади. — Б.пр. ↑

МАГИЧЕСКОТО КЪЛБО

Леон и Юлиан стояха до количката от картинга и чакаха Ким. Беше изминал един ден след завръщането им от Делфи.

След приключенията в Гърция приятелите искаха да похарчат и последните си джобни пари на панаира в Зибентан.

— О, взела си и Кия със себе си — изненадан беше Леон, когато момичето се приближи към тях. Ким беше наместила котката в якето си, така че се подаваше само главата ѝ.

— Разбира се, защо не?

Леон се почеса по тила.

— Тук е доста оживено и шумно. Може да е стресиращо за Кия. Освен това искам да се повозя още веднъж на влакчето.

— Без мен — бързо каза Юлиан.

— И без мен — додаде Ким.

— Защо?

Ким се усмихна:

— Имам предвид нещо по-добро. Искам да отида при ясновидката Фатима. Затова взех и Кия. Със сигурност ще ѝ е интересно.

— О, не, няма да си хвърлиш парите за подобно шарлатанство! — простена Леон.

Ким разпери ръце:

— Шарлатанство!? Смятах, че си научил нещо от пътешествието ни във времето.

— Там бяхме при оракула в Делфи — отвърна Леон и посочи към фургона, украсен с кристалното кълбо, — а не в някаква барака в Зибентан.

Ким ни най-малко не се смути:

— Все пак ще направя един опит. Няма нужда да идвате с мен.

Но Леон и Юлиан бяха твърде любопитни, за да си позволят да изпуснат спектакъла. След малко приятелите почукаха на вратата на

фургона. Отвори им суха и слаба жена. Между силно начервените ѝ устни димеше цигара. Тя ги погледна в очакване.

— Вие сигурно сте Фатима — неуверено каза Ким. Нищо по-добро не ѝ дойде наум.

— Познахте — отвърна ясновидката някак саркастично и се засмя гърлено. — А вие искате да погледнете в бъдещето?

— Аз искам — бързо каза Ким.

— Добре, но какво е това с теб? — и Фатима посочи към котката с дългия си и тънък пръст.

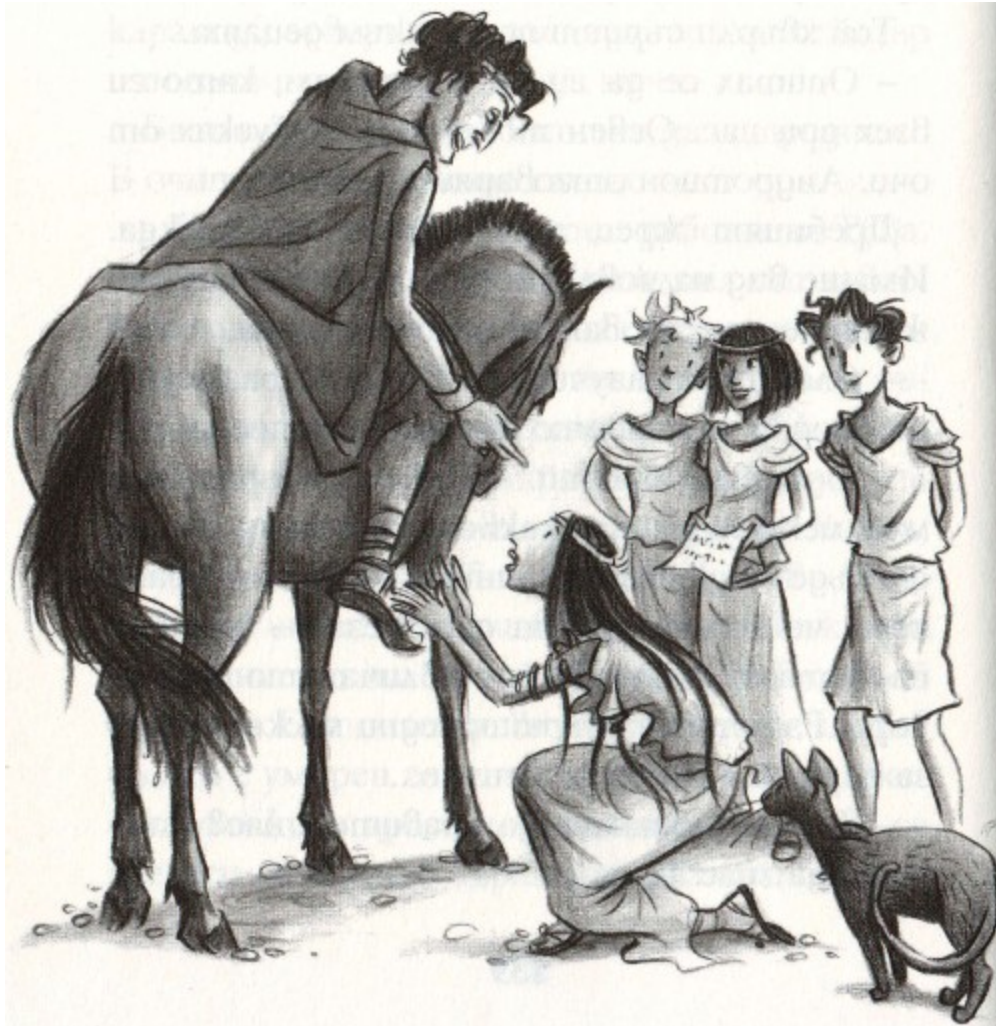
— Това е Кия — непринудено каза Ким.

Ясновидката кимна бавно:

— Да, да, съвсем необикновена котка. Излъчва нещо, нещо... магическо. Както и да е, влезте, ако цената ви устройва.

И тя енергично заби тънкия си пръст в един ценоразпис откъм вътрешната страна на вратата.

Ким преглътна, но влезе заедно с останалите. Слаба виолетова светлина осветяваше фургона. Стените бяха тапицирани с черно кадифе, върху което блестяха сребърни звезди. В средата на стаята имаше малка масичка с кристално кълбо върху нея. Фатима остави цигарата си в безформен пепелник и седна до масичката, после покани децата да седнат срещу нея.



Тя видя, че Ким не откъсва очи от кълбото и гордо каза:
— Това кълбо е свещено и получава енергията си от лунната светлина.

След това извади кибрит и запали две черни свещи, които постави отдясно и отляво на кълбото. После погледна към Ким:

— Какво искаш да знаеш?

Момичето сви рамене:

— Не знам — какво ще кажете за един поглед в бъдещето? Само един поглед, нищо повече...

Фатима се съгласи:

— А сега тихо, трябва да се концентрирам.

И тя загледа към кълбото.

Възцари се пълна тишина.

Ким изучаваше ясновидката. Очите ѝ бяха втренчени напред.

— Мъглата се вдига — промърмори Фатима. — Виждам нещо...
Някакъв кораб, не, нещо друго е. Нещо, което се движи много бързо.

Гласът ѝ стана по-висок и по-настойчив.

— То е устремено през времето и пространството, странно, какво е това? — бръчки набраздиха челото ѝ. — Вече виждам по-ясно. Може би е самолет, който прекосява времето и пространството! Във всеки случай мога да ти кажа, че ще предприемеш още много пътувания.

Фатима изтръгна от кълбото още няколко предсказания. Освен това предсказа на Ким добри бележки и една простуда. После млъкна и поклати глава:

— Отново се спуска мъгла и всичко става неясно за съжаление.

Фатима спря да се взира в кълбото и сеансът приключи. Ким плати и приятелите излязоха от фургона.

— Предсказа ми много пътувания. Сигурна съм, че ще се окаже дяволски права — доволно каза Ким.

Леон прихна:

— Страхотна класа, няма що, можех да ти го кажа и преди това!

— Наистина — Юлиан се засмя. — Темпус ще го направи възможно. Вече съм в очакване на следващото ни пътуване.

ОРАКУЛЪТ В ДЕЛФИ И АЛЕКСАНДЪР МАКЕДОНСКИ

Знаменитото Делфийско светилище се намира в една от най-живописните области на Гърция — Фокида. Останките от античния град и храмовия комплекс са разположени по южния склон на планината Парнас, непосредствено под Федриадите — две почти отвесни скали, наречени Родини (розова) и Флембукос (пламенна), заради прекрасните цветове, с които блестят под лъчите на слънцето. Между тези скали извира и известният Касталски извор.

Делфийското светилище бил най-големият и прочут религиозен център в Древна Гърция. Славата му се дължала най-вече на оракула (прорицалището), в което питията огласявала волята на Аполон. За да чуят думите ѝ, тук идвали поклонници от цялото Средиземноморие — както владетели, така и обикновени хора.

Още от древни времена това място било смятано за свещено, заради упойващите изпарения, които излизали от една пукнатина в земята. Вярвало се, че при вдишване тези газове помагат да се надникне в бъдещето.

Още около 1500 г.пр.Хр. на това място имало светилище, посветено на великата богиня Гея — майката Земя. Тук били почитани и синът ѝ Питон^[1] и дъщеря ѝ Темида^[2]. Около 8 в.пр.Хр. на мястото на светилището бил построен храм на Аполон — син на бог Зевс и богинята Лето^[3].

Според митологията, когато Аполон поискал да стане покровител на светилището в Делфи на мястото на Гея, насреща му се изправил змея Питон — сина на Гея и пазител на светилището. Аполон успял да надвие Питон и да го убие. За да се пречисти от пролятата кръв и да изкупи вината от убийството, Аполон доброволно се отправил в изгнание и осем години служил на смъртния цар Адмет като пасъл стадата му. Едва след това Аполон се върнал в Делфи и основал свое светилище. В знак на помирение с Гея, Аполон решил на

всеки четири години в Делфи да се провеждат Питийски игри, наречени на името на убития Питон и в негова възхвала, а жриците-прорицателки били наречени питии.

Питийските игри били втори по значимост след Олимпийските игри в Древна Гърция. В началото игрите включвали само поетически и музикални състезания, но постепенно към тях били прибавени гимнастически и дори конни състезания. Игрите продължавали 8 дни и победителите получавали лавров венец, свит от клонките на священото дърво на Аполон, а също и правото да поставят своя статуя на територията на светилището.

Античният Делфи представлявал град, в който имало светилища на различни богове. Най-известните били на Аполон и Атина. Във всяко светилище имало храм, сгради за обслужващия персонал и жреците, съкровищници — специално строени сгради, в които жителите на отделни градове и благодарни поклонници оставяли своите дарове, а в светилището на Аполон имало дори театър и кметство.

Прочутият Делфийски оракул се намирал в храма на Аполон, издигнат точно над пукнатината, от която излизали упойващи газове. До оракула се допитвали по частни, военни и политически въпроси не само обикновени граждани, но дори царе и императори. Отговорите били важни не само за Гърция. Ето защо оракулът имал голямо влияние върху събитията в Античния свят.

В началото питиите давали предсказания само веднъж в годината, на рождения ден на Аполон, но тъй като броят на желаещите да получат отговор постоянно се увеличавал, започнали да правят предсказания всеки месец, с изключение на трите зимни месеца.

Хората, които искали да получат отговор на своя въпрос, трябвало да платят специална такса, която се наричала пеланос, а след това да принесат в жертва коза. Ако жертвата била благоприятна, можели да влязат в храма и да получат прорицание. Прорицание се давало само от питията. Тя първо се измивала на Касталския извор, след това влизала в храма и се отправяла към адитона — най-святото място и мястото за прорицание. То се намирало в подземно помещение. През него протичала священата река Касотида. От цепнатина в земята излизали упойващи изпарения. Непосредствено до цепнатината стоял пророческият триножник, на който сядала питията.

Тук наблизно се намирал „омфалът“ — пъпът на света. Питията отпивала от водите на свещената река, вдишвала упойващите изпарения, дъвчела лаврови листа и произнасяла в екстаз несвързани думи, които жреците, намиращи се в съседно помещение, записвали и тълкували на питащите. Понякога отговорите били доста мъгляви и неясни, но поклонниците дълбоко вярвали, че не е лесно да постигнеш волята на боговете и не се съмнявали в истинността на полученото пророчество.

Най-големият разцвет на Делфи бил между 6 и 4 в.пр.Хр. По това време светилището се посещавало от много богати поклонници, като лидийският цар Крез например. В този период били построени едни от най-красивите сгради с изящна архитектура. Градът се разраствал, а светилището започнало да влияе върху политическия живот на Гърция.

През епохата на елинизма^[4] политическото влияние на Делфийското светилище намаляло, макар славата и авторитетът му да се запазили докъм 168 г.пр.Хр., когато градът бил завладян от римляните. С римското владичество започнало постепенното западане на светилището и града. Последното известно прорицание било дадено през 4 в. на римския император Юлиан Отстъпник (361–363 г.). Краят на светилището настъпил около 394 г., когато император Теодор започнал да налага християнството като официална религия и забранил всички езически култове.

По времето на най-големия разцвет на Делфи до оракула се допитал и македонският цар Александър Велики (356–323 г.пр.Хр.). Вероятно това станало през 336 г., малко след като наследил властта от баща си Филип Македонски. По това време Александър бил около 20-годишен и вече подготвял похода си към Персия. Разказва се, че когато задал въпроса си на питията, последвало дълго мълчание. Известен с избухливия си нрав, владетелят се разгневил и влетял в адитона при питията. Изплашената пития извикала: „Махай се! Ти си непобедим!“ Щом чул тези думи, Александър заявил: „Чух отговора, който ми трябваше!“ и напуснал адитона.

Скоро след посещението си в Делфи той покорил гръцкия град Тива. Завладяването на могъщия град държава останало в историята с изключителната жестокост, проявена от завоевателите към гражданите.

През 334 г.пр.Хр. Александър Македонски завладял Мала Азия. След това продължил към Египет и Персия. През 331 г.пр.Хр. в решителното сражение при Иса, Александър разгромил многобройната армия на персийския цар Дарий и завладял огромната Персийска империя. Оттам нататък пътят му към Индия бил отворен. През 326 г.пр.Хр. се състояла решаващата битка с индийския цар Пор. След победата си Александър искал да продължи на изток, но войниците му вече били много уморени след почти десетгодишни постоянни походи и сражения и настояли да се върнат по домовете си. Избухнало въстание. Александър бил принуден да прекрати похода и да разпореди връщане у дома. През 323 г.пр.Хр. армията му се разположила във Вавилон, който се намирал приблизително в центъра на огромната Македонска империя. Александър обявил града за своя столица. През лятото на същата година по време на пир Александър внезапно се почувствал зле и след няколко дни умрял. Смята се, че най-вероятно бил отровен. Мъжът, който завладял огромни територии и създал една от най-мощните държави в човешката история бил едва на 33 години.

[1] Питон — огромен дракон, пазител на светилището на майка си Гея в Делфи. Убит от Аполон. — Б.пр. ↑

[2] Темида — богиня (титанида), дъщеря на Уран и Гея, съпруга на Зевс преди Хера. Тя е богиня на божествените и природните ред, на нравствеността, правото и закона. — Б.пр. ↑

[3] Лето — богиня (титанида), родила от Зевс близнаците Аполон и Артемида. Когато дошло време да ражда, никоя страна на земята, в морето или на небето не се осмелила да ѝ даде подслон от страх пред гнева на ревнивата Хера, само едно малко скалисто островче я приютило. В знак на благодарност Зевс нарекъл острова Делос („прочутия“). — Б.пр. ↑

[4] елинизъм (елинистичен период) — периодът след смъртта на Александър Велики през 323 г.пр.Хр. до завладяването на Египет от римляните през 30 г.пр.Хр. През този период гръцкият език и култура са доминиращи на територията на бившата империя на Александър Македонски. Терминът елинистичен принадлежи на немския историк Й. Дройзен. В основата на тази дума е древногръцкият глагол „подражавам на елините“, т.е. на гърците. Дройзен погрешно приел, че

народите, завладени от македонците, са били изцяло под влияние на гръцката култура. В действителност елинистичната култура съчетава древногръцката и местната традиция. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.